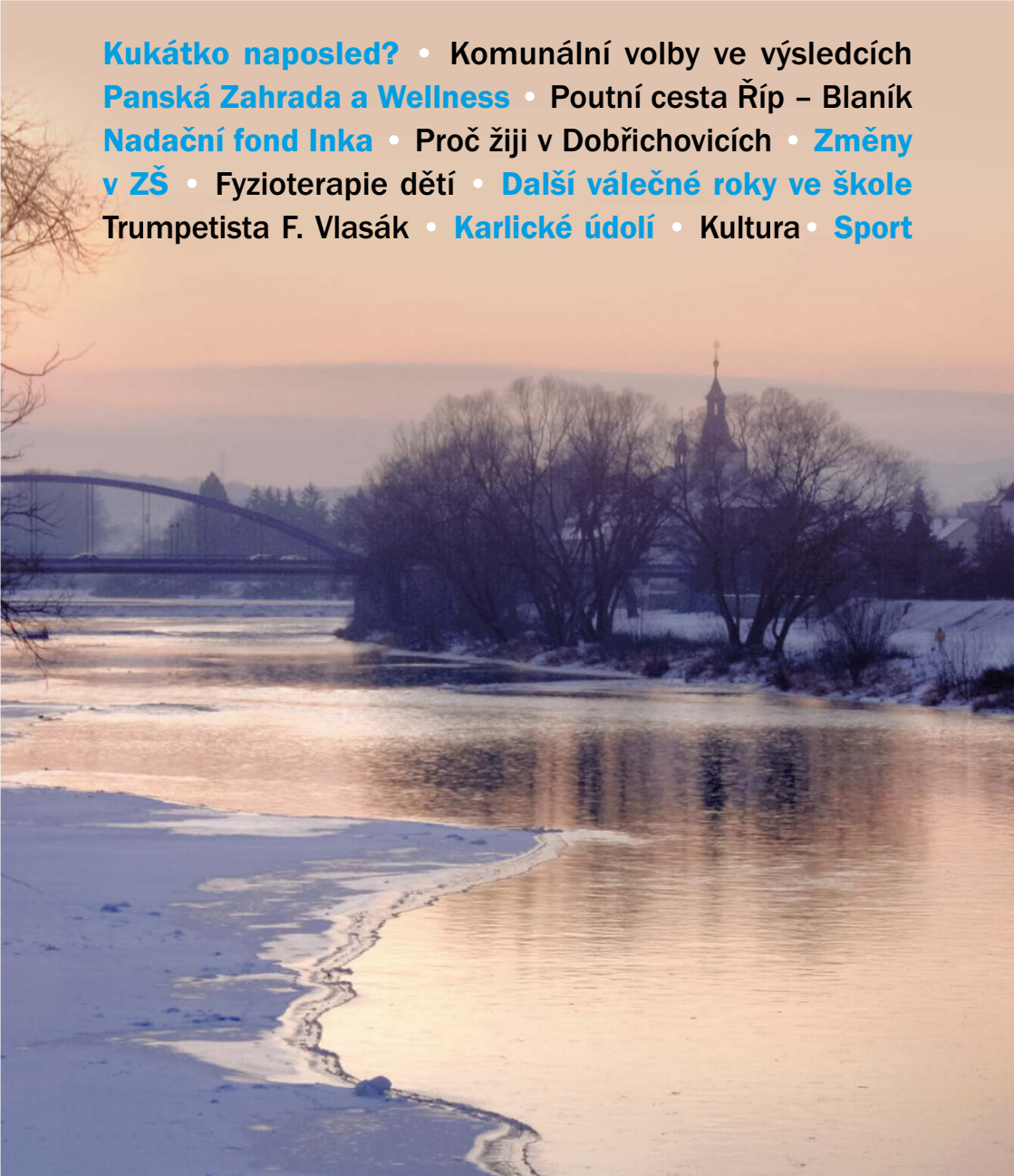

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Kukátko naposled? • Komunální volby ve výsledcích
Panská Zahrada a Wellness • Poutní cesta Říp – Blaník
Nadační fond Inka • Proč žiji v Dobřichovicích • **Změny v ZŠ** • Fyzioterapie dětí • **Další válečné roky ve škole**
Trumpetista F. Vlasák • **Karlické údolí** • Kultura • **Sport**

Stavební prodej J+K a.s.

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Po-Pá: 7-12 13-16, So-Ne: zavřeno

☎ 721 554 000 | 257 710 141

dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

PANSKÁ ZAHRAĐA
RESTAURACE & HOTEL
★★★★

Vánoční brunch v Panské Zahradě

Pod taktovkou šéfkuchaře Martina Vodičky Vás zveme užít si atmosféru jedinečného předvánočního gastro zážitku, který jsme letos zasadili do francouzského stylu. Specialitou našeho brunchu je délka trvání – poběží totiž netradičně po celý den. Otevřeme vína, která jste u nás ještě neměli možnost ochutnat, čekají Vás sladké i slané palačinky, plněné croissantsy, quiche a samozřejmě spousta uzenin a sýrů. Pro gurmány budeme roznášet šneky po burgundsku, kachní játra nebo carpaccio z chobotnice. Součástí nabídky budou samo-

zřejmě také teplé pokrmy, jako například hovězí po burgundsku nebo francouzská cibulačka. Obstálo by naše ratatouille v kritice slavného Antona Ega ze stejnojmenného filmu? Přijďte nám říct *ve čtvrtek 22.12.2022 od 10:00 do 17:30 hodin.*

Neváhejte s rezervací, kapacita se rychle plní. A protože se rok s rokem sešel, dovolte nám poděkovat za přízeň, kterou Panské Zahradě vyjadřujete svými návštěvami. Dělá nám velkou radost, že můžeme obsluhovat tak skvělé hosty, jací k nám chodí. Jste báječní, děkujeme Vám za podporu v náročném období. Stále tady jsme především díky Vám, to Vaše návštěvy drží restauraci a hotel nad vodou.

Přejeme Vám vše nejlepší do roku 2023 a těšíme se na další setkávání jak na konci tohoto roku, tak v roce příštím i v letech následujících. Za tým Panské Zahrady Vás zdraví Libor Fiala, Martin Vodička a Martin Havlík.

Vánoční zastavení

Bude poměrně krátké, protože Jana Jakuba Rybu není zapotřebí dlouze představovat. Narodil se v roce 1765 a již od dětství projevoval hudební nadání a vloh ke studiu. Po ukončení gymnázia studoval filozofii a zvládl přitom němčinu, francouzštinu, italštinu a samozřejmě i latinu. V roce 1788 se stal učitelem v Rožmitále a toto místo zastával až do své smrti v roce 1815. Během svého učitelského působení zažil mnohá příkoří ze strany vrchnosti, místního faráře a také od rodičů svých žáků. Přestože byl vystaven stálým ústrkům a přezírání, vytvořil mnoho do dneška hraných skladeb, mimo jiné i tu nejznámější – Českou vánoční mši. Dlouhodobá vyčerpanost, obtížná finanční situace rodiny a další trýznivé okolnosti způsobily, že v dubnu roku 1815 v lese nad Rožmitálem spáchal sebevraždu; v tomto místě stojí dodnes kamenná mohyla. Jeho ostatky byly přeneseny na rožmitálský hřbitov až čtyřicet let po jeho smrti, protože sebevrah nemohl být pochován na hřbitově.

Připomeňme si na závěr úvodní slova České vánoční mše, Rybova nejznámějšího a o Vánocích nejhranějšího díla; popisuje v něm krásy rodičino se dne, dne, v němž se narodil Syn boží.

*Hej mistře, vstaň bystře,
vzhledni na jasnost, nebes na švarnost,
krásu uhlídáš v tento noční čas.
Hvězdy jsou dnes krásnější,
obloha je jasnější,
měsíc krásně plápolá,
světly je sad i obora,
denice již vychází, z hájů volá zvěř,
cvrlikáním přelíbým ptáčků zvučí keř.
Ejhle! Slyšíš, mistře, slyšíš
dudlování libé hraní,
jak to zvučí, krásně hučí,
honem vstaň, mistře, prohlédni bystře!*

HgS

Do zimy! Naposled?

Jak jsme zde slíbili minule, dokončili jsme již bez Jirky Matla podzimní a nyní i zimní číslo a završili tím 38. ročník Kukátka. Neuvěřitelné číslo. Na jedné straně „historie zavazuje“. Na straně druhé „všechno má svůj čas“. Máme radost z každého vydaného časopisu – ten tištěný má rozhodně své kouzlo. Ale tvorba jednotlivých čísel stojí ohromné úsilí a průběžné doplňování redakční rady poněkud ustrnulo, což úmrtí dlouholetého šéfredaktora umocnilo. Na obzoru není nikdo, kdo by řekl: „dejte mi šanci, zařídím vše, co je pro vydávání potřeba“. Občas je někdo ochoten pomoci, ale to nestačí. Ač se mi to říká těžko, myslím, že se historie Kukátka právě uzavírá. Z hlediska čtvrtletní pravidelnosti a tištěné podoby držíte v ruce asi opravdu poslední Kukátko. Proč slovo „asi“? Proč otazník za „naposled“ v nadpisu? Nikdy neříkej nikdy. Třeba nám to nedá a alespoň elektronicky občas nějaké Kukátko vytvoříme. Nebo mě někdo přesvědčí, že může být garantem kontinuity, a že je škoda nepokračovat. Ale upřímně tomu moc nevěřím. A proto je čas se rozloučit. Ale než to uděláme, pojďme se začíst do zimního čísla. Co přináší? Máme za sebou již deváté svobodné volby. Přečtete si náš standardní a trochu neobvyklý volební rozbor. Restaurace a hotel Panská Zahrada tu je již 5 let, wellness s bazénem ještě o trochu déle. V Dobřichov-

vicích na zámku se otevírala druhá poutní cesta – tentokrát z Řípu na Blaník. Opět přinášíme anketu o bydlení v našem městě. V rubrice Školy se loučíme s dlouholetým ředitelem ZŠ, který v Dobřichovicích působil 31 let. V historii uzavíráme čtení o proktorátní škole. Barbora Rosalie Jírová Vás poučí o fyzioterapii dětí. Mezi osobnostmi píšeme o trumpetistovi Františku Vlasákoví a v kultuře připomínáme 100 let od příjezdu Mariny Cvětajevové do Prahy a také letní otevření zrekonstruovaného Kulturního domu Všenory. Pokračujeme ve vzpomínkách na tramping v Karlickém údolí. Petr Koubek vzpomíná na Jirku Matla. S činností se loučí Nadační fond Inka. Nechybí kulturní přehled ani informace ze sportu. Seznam témat není úplný a záměrně je na přeskáčku. Až na závěr zmiňuji, že v Kukátku (nikoliv na konci) také rekapitulujeme celou jeho historii. Mnohokrát děkuji bývalým i současným členům redakční rady, externím dopisovatelům, fotografům, distributorům, inzerentům a vůbec všem, kdo se během 38 let podíleli na tvorbě Kukátka. Bylo mi ctí s Vámi spolupracovat. Vám všem, milý čtenáři a kolegové, děkuji za čas strávený nad Kukátkem, přeji krásné prožití vánočních svátků a hodně zdraví a spokojenosti do nového roku.

Daniel Havlík

Soutěž o titulní fotografie Kukátka nyní také končí.

Říkáme-li, že toto Kukátko je přinejmenším na nějaký čas poslední, nezbyvá než

ukončit i soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník. Děkujeme všem, kteří svými

fotografiemi přispěli. Pro titulní stránku zimního Kukátka jsme zvolili snímek nejčastějšího přispěvatele pana Jana Štulce. Jedná se o pohled z lávky na zamrzající Berounku, který jeho autor pořídil 8.1.2009. K zimnímu Kukátku pořádná zimní fotografie.

redakce

Netradiční modlitba

Ve svých starých „lejestrech“ jsem nedávno objevil přání, které za severskou lidovou modlitbu vydával náš tělocvikář z gymnázia Na Santošce, kam jsem kdysi dávno chodil. Kéž se v případě vítězství i prohry zachováme stejně!

HgS

Dopřej mi, Pane, abych v boji,
který jde životem,
měl odvahu udeřit a riskovat.
Mám-li vyhrát,
dej, aby to bylo podle zákona
a aby se má víra a čest udržely vysoko.
A mám-li prohrát,
dej, abych dovedl pozdravit vítěze,
až půjde kolem.

Poznámka redakce:

Na internetu lze najít, že někdo tuto modlitbu považuje též za skotskou, jiný za skautskou. Ale obsah je bezesporu důležitější než původ.

Vánoční zastavení	3
Slovo redakce	4
Aktuality	6
Z našeho života	15
Anketa	21
Školy	22
O zdraví	23
Z historie	25
Osobnosti	30
Spolky	33
Kultura	35
Sport	40

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk,
Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel
Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda – in memoriam),
MgA. Alžběta Šenkyříková, Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)
Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 11. 2022.

Adresa:
Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)
Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou
péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů.
Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve
formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu
v rámci stránky www.dobrichovice.cz
nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Jan Štulec

Svobodné komunální volby podeváté

23. a 24. září se uskutečnily deváté svobodné komunální volby. Podívejme se na jejich výsledky v Dobřichovicích trochu jinak, než

jak bývá běžně komentováno, ale na stránkách Kukátka je to již dlouho zvykem.

Volby v roce	1990	1994	1998	2002	2006	2010	2014	2018	2022
Počet kandidátek	7	7	3	4	3	3	4	4	3
Celkový počet kandidátů	40	46	37	40	39	39	60	48	45
Zapsaní voliči	1954	1901	2100	2228	2345	2535	2667	2777	2748
Přišlo volit	1570	1363	1230	1179	1260	1410	1474	1522	1445
Volební účast (%)	80,3	71,7	58,6	52,9	53,7	55,6	55,3	54,8	52,6
Počet platných hlasů celkem	18268	16928	15649	15222	16755	18378	20551	20961	20147
Průměrný počet hlasů na 1 lístek	11,6	12,4	12,7	12,9	13,3	13,0	13,9	13,8	13,9

Tabulka 1

Na rozdíl od posledních dvou voleb byly letos v Dobřichovicích postaveny jen tři kandidátky. O přízeň voličů soutěžilo 45 kandidátů. Volební účast se u nás drží sice stále na celostátně nadprůměrné úrovni, avšak od roku 2010 setrvale klesá. Klíčovou otázkou zůstává, proč téměř polovině spoluobčanů nestojí za to k obecním volbám vůbec přijít? Zajímavé je, že stále nevyužíváme možnost udělit všech 15 hlasů, které v Dobřichovi-

cích máme k dispozici – v posledních třech volbách jsme zůstali těsně pod 14 hlasy na jeden hlasovací lístek. Novinkou letos bylo to, že poprvé ve sledovaném období klesl počet zapsaných voličů. Oproti roku 2018 ubylo v Dobřichovicích 29 voličů, přičemž v předchozích volebních obdobích vždy 100 až 150 voličů naopak přibývalo. Tento jev bude záhodno, ve spolupráci s obecní matkou, blíže prozkoumat.

% z celkového počtu hlasů	2022	2018	2014	2010	2006	2002	1998
ODS	44,7	48,0	42,1	49,0	57,1	58,1	59,5
SpD	28,8	24,8	22,2	38,6	33,8	32,0	33,0
ČSSD	x	1,4	7,5	12,4	9,0	9,9*	7,5
FOD	26,5	25,8	28,2	x	x	x	x
CELKEM	100	100	100	100	100	100	100

Tabulka 2

*jde o společný výsledek ČSSD a Strany demokratického socialismu

Vítězem letošních voleb – stejně jako v letech předchozích – se stala kandidátka ODS. Proti roku 2018 ztratila přes 3 %. Na druhém místě se umístila kandidátka Společně pro Dobřichovice (SpD) se ziskem

28,8 % a polepsením o 4 % proti minulým volbám. FOD, který se již na dobřichovické volební scéně etabloval, získal 26,5 % a v zásadě si udržel úroveň podpory v posledních osmi letech.

Získaný počet hlasů	2022	2018	2014	2010	2006	2002	1998
ODS	9009	10066	8652	9002	9673	8848	9314
SpD	5806	5199	4554	7100	5670	4868	5169
ČSSD	x	295	1546	2276	1512	1506*	1166
FOD	5332	5401	5799	x	x	x	x
CELKEM	20147	20961	20551	18378	16755	15222	15649

Tabulka 3

*jde o společný výsledek ČSSD a Strany demokratického socialismu

V proporcí k získanému počtu hlasů se dělí zastupitelské mandáty mezi jednotlivé kandidátky. Přepočítací mechanismus je trochu složitější, ale výsledné rozdělení mandátů zhruba odpovídá % podílu zisku hlasů. ODS s necelými 45 % získala 7 mandátů a obhá-

jila stav z minulých voleb. SpD s necelými 29 % získala 4 zastupitelské mandáty a jen těsně („na úkor“ sedmého mandátu ODS) jim unikl pátý mandát. Stejně tak FOD s 26 % obdržel 4 zastupitelské mandáty a potvrdil stav z předchozích dvou voleb.

Variační koeficient kandidátky (%)	2022	2018	2014	2010	2006	2002	1998
ODS	11,4	14,9	14,9	16,4	12,9	13,3	23,8
SpD	16,9	26,5	28,8	21,4	23,2	31,3	31,1
ČSSD	x	4,6	21,7	11,5	14,6	25,4	29,5
FOD	8,9	10,9	14	x	x	x	x

Tabulka 4

Zajímavý vhled poskytuje analýza variačního koeficientu jednotlivých kandidátek. Čím nižší hodnota, tím více u dané strany lidé měli tendenci volit celou kandidátku. A naopak, čím vyšší koeficient, tím více si lidé z dané kandidátky vybírali jen některé kandidáty. Tendence, které jsme viděli již v minulosti, byly letos významně posíleny.

Zkrátka a dobře, letos jsme ještě silněji než dříve volili celé kandidátky a maximálně jsme si vybrali pár jmen „odjinud“. „Stranická disciplína“ je markantní zejména u voličů FOD, posiluje se ale i u ODS. Nicméně silně v tomto směru poskočila i disciplína voličů kandidátky SpD.

% z celkového počtu hlasů	2022	2018	2014	2010	2006	2002
Vol.okr.1: Brunšov a Luh						
ODS	46,3	46,2	38,9	43,1	51,8	59,1
SpD	25,9	24,4	21,7	44,1	37,9	30,5
ČSSD	x	1,6	9,2	12,8	10,3	10,3
FOD	27,8	27,8	30,2	x	x	x
Vol.okr.2: mezi řekou a Pražskou/Březovou						
ODS	43,4	47,1	42,8	51,8	58,5	55,1
SpD	29,9	25,2	21,4	37,8	32,3	33,6
ČSSD	x	1,4	5,8	10,8	9,2	11,3
FOD	26,7	26,5	30,0	x	x	x
Vol.okr.3: na sever od Pražské a Březové						
ODS	44,8	51,3	44,7	51,3	60,5	61,1
SpD	30,4	24,8	23,7	35,0	31,8	31,2
ČSSD	x	1,3	7,9	13,7	7,8	7,7
FOD	24,8	22,6	23,7	x	x	x

Tabulka 5

V jednotlivých volebních okrscích se toho oproti historii moc nezměnilo. ODS vyhrála všude, leč v okrsku č. 2 a zejména č. 3 relativně část % přízně voličů ztratila. FOD zaskóroval tradičně nejlépe na Brunšově, SpD naopak v okrsku č. 3, kde si výrazně polepšilo a přesáhlo 30% zisk.

Letos se urodila řada zajímavých individuálních volebních výsledků a momentů. Na rozdíl od minulých let, získal letos zastupitelský mandát jen jeden tzv. skokan. Byla jím Renáta Bartoníčková z SpD, která obdrženými hlasy postoupila z šestého místa na třetí a získala mandát. Zajímavé je, že třeba Honzovi Abelovi nestačil ani čtvrtý nejlepší výsledek v rámci kandidátky ODS, aby získal jeden z jejích sedmi mandátů. Zřejmě i toto potvrzuje výše uvedený fakt, že volíme čím dál více stranicky, resp. celokandidátsky. K nečekaným pohybům došlo v rámci kandidátky SpD. Zde přeci jen lidé častěji kroužkovali i jednotlivé kandidáty. V konečném důsledku pak zastupitelský mandát těsně

o 13 hlasů unikl Jakubu Knajfloví, který byl na prvním místě kandidátky. Ještě nepatrněji, o pouhých 7 hlasů, unikl z páté pozice mandát Danu Havlíkovi. Tím voliči rozhodli o ukončení jeho 32leté nepřetržitě zastupitelské dráhy v dobřichovickém politickém místopisu. Štafetový kolík nejdéle sloužícího zastupitele tak obrazně z rukou Dana Havlíka přebírá dvojice zastupitelů Petr Kaplan a Michael Pánek, jež jsou v zastupitelstvu nepřetržitě od roku 1994 a začínají své osmé funkční období. Závěrem lze ještě zmínit, že letošní volby přinesly celkem šest nových zastupitelů. Personální obměna je tak větší než obvykle – v roce 2018 byli jen tři noví zastupitelé a v letech 2014 a 2010 šlo o pět nováčků. A jelikož žijeme v čím dále „korektnější“ době, nelze se vyhnout ani tématu genderové rovnováhy. Z celkových 15 zastupitelů máme pět zástupkyň něžného pohlaví, čímž jsme se proti roku 2018 genderově zlepšili o celé dvě zastupitelky :-)

Vladimír Bezdek

5 LET RESTAURACE A HOTELU PANSKÁ ZAHRADA

Přežije těžkou dobu?

Od dokončení přestavby bývalého křižovnického velkostatku na otevřený areál DOB Centrum s ulicí Anežky České už uplynulo 5 let. Poslední etapou bylo vybudování restaurace a hotelu Panská Zahrada. Vlastníkem budovy i většiny vybavení je společnost DOB-Invest Servis s.r.o., která ještě mnoho let bude z námě splácet investiční úvěr. Od září 2017 do listopadu 2020 byla nájemcem a provozovatelem objektu společnost Diner Management s.r.o. pana Marka Nevrla, ale po vypuknutí covidu skončila v insolventci a zbyly po ní značné dluhy včetně nájemného majiteli domu a půjčky od společnosti DOB-Invest a.s. Od prosince 2020 provozuje restauraci a hotel společnost Manor Garden s.r.o. Martina Havlíka. Také čelila covidovým uzávěrám a nyní se musí vypořádat s rostoucími

cenami potravin, nápojů, energií, ... Nezbývá než růst cen promítat do jídelního lístku i do cen za ubytování, ale to lze jen do té míry, kdy to ještě hosté unesou. Pokud přestanou chodit, nepůjde přežít. Zatím se zdá, že Panská Zahrada má svoji klientelu jak mezi hosty restaurace, tak mezi firmami, kteří přijíždějí na školení. V letních měsících tráví v hotelu pár dní své dovolené i návštěvníci z širokého okolí. Přes poměrně slušnou obsazenost pokojů hotelu a stolů v restauraci je hodně náročné vydělat na pokrytí všech nákladů. Tedy, milí hosté, chodte na obědy či večere co nejčastěji, slavte zde své narozeniny, svátky, svatby, či jiná setkání, zvete přátele, doporučujte známým. Budoucnost Panské Zahrady je ve Vašich rukách.

Daniel Havlík

Pozvánku na vánoční brunch 22.12. najdete na str. 2 tohoto Kukátka.

Panská Zahrada bude mít ve dnech 24. - 26.12.2022 zavřeno. Všechny ostatní dny v prosinci je otevírací doba standardní.

Informace o silvestru budou zveřejněny na www.panskazahrada.cz.

Advent a nový rok ve Wellness Dobřichovice

Vážení čtenáři, věděli jste, že v Estonsku věří na vánoční saunové skřítky? A že Estonci vyrážejí na Vánoce do sauny a tam společně odpočívají? Co takhle se inspirovat a dopřát svému tělu v tomto zimním čase také pořádné prohřátí a relaxaci. Vždyť tuto horkovzdušnou lázeň s výraznými ozdravnými účinky na tělo i mysl využívají lidé již více jak tisíc let. Silné prohřátí ve finské sauně posiluje funkce krevního oběhu a termoregulaci organismu a díky intenzivnímu pocení vám pomůže z těla odstranit jedovaté látky. Privátně u nás můžete navštívit také infrasaunu, která využívá k předání tepla speciální infrapaprsky hloubkově prohřívající tkáň a svaly. Saunování probíhá za nižších teplot, proto nedochází k tak velkému pocení jako ve finské sauně.

Během listopadu, u nás již počtvrté v tomto roce, bylo pár dní ve znamení WATSU - speciálních vodních masáží vedených zkušeným týmem terapeutek. A stejně jako ostatní aktivity i Watsu si u nás nalézá své pravidelné návštěvníky, a to spíše mezi starší generací z blízkého i dalekého okolí, což nás velice těší. Další nejbližší termín plánujeme v polovině února. Pokud byste měli zájem watsu vyzkoušet, je dobré si místo rezervovat dostatečně dopředu. Bližší informace naleznete na našich webových stránkách nebo na www.watsu4health.cz.

Pokud ještě nemáte všechny dárky pro své blízké a nápady už vám došly, možná by vašim blízkým udělala radost permanentka do bazénu/wellness. Nebo je můžete obdarovat voucherem v jakékoliv hodnotě a oni sami si vyberou, jak svůj čas u nás nejlépe stráví, případně je můžete obdarovat vou-

cherem na Watsu. Vše můžete pořídit u nás na recepci.

A jak bude vypadat vánoční provoz ve Wellness Dobřichovice? Ve dnech **24. - 26. 12. 2022 bude zavřeno.**

Otevírací doba mezi svátky 27. - 30. 12. 2022 a na Nový Rok 1. 1. 2023:

bazén	14:00 - 20:00
wellness	15:00 - 20:00

Otevírací doba na Silvestra 31. 12. 2022:

bazén	10:00 - 16:00
wellness	12:00 - 16:00

Nezapomeňte, že pro vás a vaše děti můžeme uspořádat narozeninovou oslavu nebo si můžete pronajmout privátně celý bazén či wellness. Rádi vám vyhovíme ve všem, co bude v našich silách.

Sledujte naše webové stránky www.wellnessdobrichovice.cz, na kterých vždy naleznete aktuální rozvrh a případné změny v otevírací době. Pro informace a rezervace volejte 226 230 920 nebo pište na mail: fit@wellnessdobrichovice.cz.

Rezervaci si můžete jednoduše vytvořit sami na stránkách

<http://rezervace.wellnessdobrichovice.cz/>.

Kromě webových stránek můžete nově sledovat informace o aktuálním dění také na sociálních sítích Facebook a Instagram. Naleznete nás zde jako Wellness Dobřichovice.

Za celý tým Wellness Dobřichovice vám děkujeme za vaši přízeň a přejeme krásné prožití vánočních svátků a úspěšný vstup do nového roku.

Petra Šárová, provozní manažerka wellness

KUKÁTKO A JEHO 38LETÁ HISTORIE (SE UZAVÍRÁ)

V úvodním článku časopisu Kukátko v květnu 1985 se mimo jiné píše o touze vydávat obecní časopis, o jeho poslání a náplni i o rekordně krátké době přípravy prvního čísla. Z iniciativy Jiřího Geisslera ml., Vojtěcha Dyka ml. a Daniela Havlíka vznikla redakční rada, jejímiž dalšími členy se stali Jiří Růžek, Ondřej Němec, Roman Cabálek, Vladěna Nováková a Václav Hájek. Ani jeden z hlavních iniciátorů netoužil po roli šéfredaktora, té se následně ujal Ondřej Němec.

Redakční radě se podařilo zajistit i další externí spolupracovníky. Grafickou úpravu titulní strany navrhl František Bobek. Žlutá titulní stránka s vyobrazením zámku z pohledu od školy byla používána pro první a druhý ročník.

Od ledna 1987 změnilo Kukátko svůj vzhled. Na obálce v černé barvě se objevila perokresba V. Brechlera z monumentálního díla Augusta Sedláčka Hradu, zámky a tvrze Království Českého, vydaného v roce 1889. Celkové řešení nové obálky zpracoval výtvarník Michal Landa. V té době a nadále při četnosti jedenácti čísel ročně vycházelo Kukátko řadu dalších let – až do konce roku 1996.

Třináctý ročník přinesl změnu. Sice s využitím stejného motivu, ale v trochu jiné grafické úpravě, s bílým okrajem, vyšlo Kukátko poprvé na jaře roku 1997. Z měsíčníku se stalo občasníkem s trochu nepravidelnou periodicitou – vyšlo obvykle třikrát až čtyřikrát ročně.

Další změna obálky se datuje prvním číslem roku 2003. Modrozlutá obálka z dílny firmy RTM a změna dosavadního názvu “Kukátko” s podtitulem “dobřichovický zpravodaj” na “Dobřichovické Kukátko” symbolizuje návrat k pevné periodicitě. Ne sice měsíční, jako kdysi, ale čtvrtletní, a to ve smyslu tra-

dičního pojetí času v souvislosti s ročními obdobími – jaro, léto, podzim, zima. Zdá se, že toto dělení je vcelku v souladu s vnitřním životem takové komunity, jakou je obec. Tato periodicitu poskytovala rovněž možnost využít většího tiskového prostoru (32 stránek místo původních 16) a Kukátko s 32 stránkami a modrozlutou obálkou vycházelo do konce roku 2006.

Velkou grafickou změnu zaznamenalo Dobřichovické Kukátko od ledna 2007. Na titulní fotografii byl sice opět zámek – tentokrát pohled ze směru od kostela – ale barevně a s tím, že úvodní stránka Kukátka se bude měnit číslo od čísla. V roce 2007 to byl zámek čtyřikrát jinak, od roku 2008 pak byla titulní fotografie často spojená s tématem nějaké události či článku uvnitř. Barevná nebyla jen úvodní fotografie, ale první a poslední 4 stránky. Kukátko se rozrostlo na 40 stran, z nichž 32 obsahovalo obvyklou náplň Kukátka a 7 zbývajících (kromě barevné titulní stránky s fotografií a obsahem) bylo inzertních. Tvůrcem nové grafiky byl Radim Žůrek, který v roce 2007 a 2008 zajišťoval i inzertní náplň. Po mnoha letech úspěšné spolupráce s modřanskou Tiskárnou Kaliba, kterou však pan Kaliba na přelomu roku 2006/2007 prodal a odešel z ní, se Kukátko začalo tisknout v Ofsetové tiskárně SWL v Uhřetěvsi. Čtvrtletní periodicitu Kukátka a střídání ročních období bylo podtrženo i barevným odlišením jednotlivých čísel a od jara do zimy se Kukátko odívalo do zelené, oranžové, bordó a modré barvy. Relativně už jen kosmetickou změnou byl přechod do tiskárny Grafotechna Plus ve Stodůlkách od letního čísla 2013 a počínaje podzimem začalo Kukátko vycházet s barevnými fotografiemi na všech stránkách. Základní počet 40 stran se občas rozrostl na 44 nebo 48, vyšlo i 52 stran. Od roku 1994, kdy Obecní úřad začal vydávat vlastní Informační list zajišťující základní servis aktuálních a praktických informací, došlo logicky i k částečné proměně obsahu Kukátka. Základní spektrum přirozeně zůstalo zachováno, Kukátko se však díky tomu mohlo více věnovat obecnějším a nadčasovým tématům, reflexi a rekapitulaci dobřichovického dění, historii obce, kultuře, významným osobnostem, které v obci žily či žijí nebo

k ní měly nějaký vztah apod. Což přirozeně neznamenalo rezignaci na zajímavý aktuální materiál, ale dalo navíc možnost pojmout jej s větším nadhledem. Spektrum témat nebylo nikdy definitivní a občas se dařilo přinést čtenářům další cenné informace o zkušenostech odjinud, zajímavých projektech zabývajících se životem obcí jako je ta naše, o fungování neziskových organizací, občanských sdružení apod.

Redakční rada se průběžně obměňovala. V roce 1987, kdy byli Jiří Geissler a Ondřej Němec na roční vojenské službě, pracovala ve složení Jiří Matl, Jiří Růžek, Vojtěch Dyk ml., Daniel Havlík, Marcela Hendrichová (dnes Němcová), Miroslava Kolínová (dnes Člupková), Vladimír Czumalo. Odpovědného redaktora zastupoval Daniel Havlík. Pravidelným spolupracovníkem redakce byl několik let Jan Neubert.

Převratné události konce r. 1989 nezůstaly bez vlivu na složení redakční rady Kukátka. Z předchozí sestavy zůstali její-

mi členy po roce 1990 Jiří Matl, Vojtěch Dyk ml., Daniel Havlík, Vladimír Czumalo a Ondřej Němec, novými členy se stali Jiří Simandl a Alena Šarounová. V roce 1992 přibyla Magdalena Kadlecová, ubyli Ondřej Němec, Vojtěch Dyk ml. a Jiří Simandl. Od roku 1993 byl předsedou redakční rady Jiří Matl. Redakční rada od tohoto roku pracovala ve složení Jiří Matl, Magdalena Kadlecová, Emil Calda, Vladimír Czumalo a Daniel Havlík. V tomto složení docházelo v dalších letech již jen k malým změnám – např. v roce 1998 přibyl na cca jeden rok do redakční rady Petr Musil, v roce 2001 ukončil spolupráci Vladimír Czumalo. V roce 2002 však přece jen došlo k větší změně ve složení redakční rady. Odešla z ní sice Magdalena Kadlecová, nově však přišli Hana Škapová, Vladimír Bezděk, Jana Váňová a Petr Havlík. Petr Havlík spolupráci brzy ukončil, po několika letech redakční radu opustila i Hana Škapová. Redakční kolektiv se ustálil ve složení Jiří Matl, Vladimír Bezděk, Emil Calda, Daniel Havlík a Jana Váňová. V roce 2012 jej rozšířil Pavel Kosatík, v roce 2018 Alžběta Šenkyřiková, jejíž příjmení se právě v tomto roce změnilo z rodného Gavríněvová. Redakční rada vždy byla otevřeným kolektivem a další zájemci byli vítáni. Ze všech jednaní redakční rady v letech 1985–1987 existují podrobné písemné zápisy. V pozdější době se jména všech členů redakční rady začala objevovat v tiráži časopisu. Jediným ze zakládajících členů, který byl u vydávání Kukátka po celých 38 let, je Daniel Havlík.

Členové redakční rady rádi vzpomínají na odezvu na některé články zveřejněné před listopadem 1989, na pozvání "na kobereček" k předsedovi nebo tajemníkovi tehdejšího MNV, na tajné nahrávání příslušných rozhovorů na magnetofon v příruční tašce a strach, že se vše prozradí cvaknutím magnetofonu, až dojde

kazeta, na hrozby stažením celého čísla, na vydání bílé "cenzurované" stránky apod. Kritizovanými tématy byly mimo jiné fiktivní rozhovory s dr. Hlemýžděm, články podepisované pseudonymem R. Wagner působily jako čerudeny trenýrky na kohouta, neboť zoufalá, až obsedantní touha zjistit pravé jméno autora působila funkcionářům na různých úrovních zjevně bezesné noci. Napínavý byl boj redakce proti stavbě nového mostu přes Berounku ústícího do Jugoslávské ulice hned vedle mateřské školky a zdravotního střediska, ovzduší „houstlo“ po jakékoliv kritické zmínce o činnosti MNV. Vzpomínky na Hlas Dobřichovic, vydávaný na konci 60. let minulého století, vzbuzovaly na MNV zjevně panickou hrůzu, což nemohlo mít jiný výsledek, než že se redakce o svých předchůdcích snažila dozvědět co nejvíce. Ostatně exempláře se vynořily ze soukromých archivů, bývalí redaktori byli sousedy potkávanými dnes a denně. Velmi úsměvné je rovněž probírat se historickou korespondencí. Třeba mezi redakční radou časopisu Kukátko a Místním národním výborem v Dobřichovicích. Například v dopise z 5. 7. 1986 píše redakční rada radě místního národního výboru odpověď na dopis, v němž rada vyjádřila nespokojenost s některými uveřejněnými články. Redakční rada Kukátka v dopise vysvětluje svůj pohled na svobodu místního tisku a pomáhá si sovětskou perestrojkou a citátem z rozhovoru s akademikem Afanasjevem, šéfredaktorem listu Pravda, který se tehdy stal inspirací k debatám o řadě do té doby tabuizovaných témat. I na tom je vidět vývoj místního časopisu. Kukátko předlistopadové balancovalo na hraně mezi závislostí na finančních dotacích z MNV, ONV a dalších institucí a nezávislostí názorovou, o níž nikdy nepřestalo usilovat a kterou si v daných poměrech přece jen dovedlo nějak prosadit. Ku-

kátko polistopadově ztratilo atraktivnost určitého nebezpečí, dostalo magický dar svobody a možnost přinášet užitečná témata a většinou i politickým tlakem nefiltrované informace. Vždy se snažilo nalézat způsoby, jak s tímto vzácným darem nakládat k obecnému dobrému. Obsah časopisu i jeho financování je nyní zcela v rukou vydavatele (což byl po mnoho let Daniel Havlík prostřednictvím společnosti Dobřich s.r.o.). Ten však ponechával redakční radě volnost ve volbě i zpracování témat, a tak obsah i rozsah časopisu záleží na umu a fantazii dobrovolných redaktorů, odezvě čtenářů a aktivitě externích dopisovatelů.

Všem, kteří se na přípravě uplynulých ročníků Kukátka jakkoli podíleli, ať už jako členové redakční rady nebo inspirátoři či autoři textů, přepísem, korekturami, nápady, radou, záštitou i kritikou, všem pomocníkům při pracném skládání a sešívání, roznášení, distribuci, prostě všem, kteří na Kukátko za těch dlouhých i dábelky krátkých 38 let nezanevřeli, patří vděčnost a pokorné poděkování. Též čtenářům za zájem, trpělivost a toleranci.

Po letech vydávání cca 500 čísel jedenáctkrát ročně a jejich prodeji na stánkách vycházelo dalších mnoho let Dobřichovické Kukátko nákladem 1.400 kusů (od roku 2016 1.500 kusů) a bylo zdarma distribuováno do všech domácností. Platilo, že pokud jste ho neobdrželi vždy do poloviny března, června, září a prosince, bylo na místě se po něm ptát u kteréhokoliv člena redakční rady.

Kukátko má od roku 2016 svůj profil na Facebooku, kde jsou k nalezení zajímavé aktuality a kde je možno vésti o časopisu a jeho náplni rozličné debaty. Profil najdete na adrese: <https://www.facebook.com/kukatko>.

Všechna vydání Kukátka od roku 1985 lze nalézt na internetových stránkách vydavatele www.dobrich.cz a vydaná čísla

od roku 2004 též na stránkách města www.dobrichovice.cz. Na obou místech je také k dispozici tato historie vydávání. Dnes to zní neuvěřitelně, ale kdysi jsme Kukátko skutečně slepovali z na stroji napsaných článků a rubrik a takový polotovar jsme vozili fyzicky do tiskárny. Později jsme do tiskárny vozili textový soubor a obrázky. A až na přelomu let 2004 a 2005 jsme disponovali konečnou verzí Kukátka v pdf souboru, kterou bylo možné zveřejnit před vlastním vytištěním Kukátka. Od roku 2005 jsme elektronickou verzí Kukátka začali rovněž rozesílat e-mailem, přičemž databáze příjemců se postupně rozrůstala. Jakýkoliv zájemce se mohl na redakční adrese kukatko@dobrich.cz (nebo případně na daniel.havlik@dob-invest.cz) přihlásit a do databáze byl zařazen. Pokud někdo Kukátko dříve elektronicky dostával a později již nikoliv, stačilo sdělit novou e-mailovou adresu, abychom ji v seznamu opravili.

Při aktualizování textu výše u příležitosti různých kulatin Kukátka jsme mnohé formulace uváděli v přítomném čase. Dnes jsme většinu změnili na čas minulý. Proč? Několikrát v minulosti jsme zvažovali, zda vydávání Kukátka neukončit. Vždy jsme zahnali chmury a pokračovali. 15.7. t.r. však náhle zemřel dlouholetý předseda redakční rady, fakticky šéfredaktor, Jiří Matl. Podzimní číslo jsme vydali bez něj, stejně jako toto zimní. Ale Jirkův odchod byl znovu impulzem k přemýšlení, zda chceme ve vydávání pokračovat, a spějíme k závěru, že je čas historii Kukátka, zejména toho tištěného, uzavřít. Nelze vyloučit, že ještě někdy vydáme nějaké číslo Kukátka elektronicky, ale rozhodně to neslibujeme a tímto číslem se s Vámi, milí čtenáři, loučíme.

Vaše redakce

Ještě jedna vzpomínka na Jiřího Matla

Je zvláštní vzpomínat na člověka, kterého jsem si sice mnoho vážil, ale nikdy jsme se osobně nesetkali. Ačkoliv mám kamarády jak mezi investory, tak včelaři, prostě k takové schůzce nedošlo. A bohužel už na tomto světě nedojde.

Milý Jirko, jak jsem Tě mohl poznat z naší stručné komunikace, většinou svázané s účelem stihnout článek pro Kukátko, vím, že jsi znal a miloval volnou krajinu plnou zdrojů pro radost a hlubší, duchovní uspokojení. Jsem šťastný za to, že díky Tobě a sdružení Včelaři sobě víme tolik o všem krásném, dokonalém, co vzniká včelím společenstvím. Nejen homocentric-

ky „užitečným“, jak se často a mylně říká. Krása, pravda nebo smysl našeho universa (a všech dalších možných) jsou hodnotami sami o sobě. A Ty jsi nám k nim ukazoval cestu. Jak díky včelkám, tak také díky časopisu Kukátko, který v krásných barvách prozařoval život lidem z údolí Berounky. Svět bude bez Tebe jiný, chudší, ale zase se Tvá cesta stává výzvou k následování. A je jisté, že se mnozí z nás touto cestou vydají nebo už vydali. Díky za ni!

*Petr Koubek
občasný dopisovatel Kukátka
lektor SVČ Všenory a učitel*

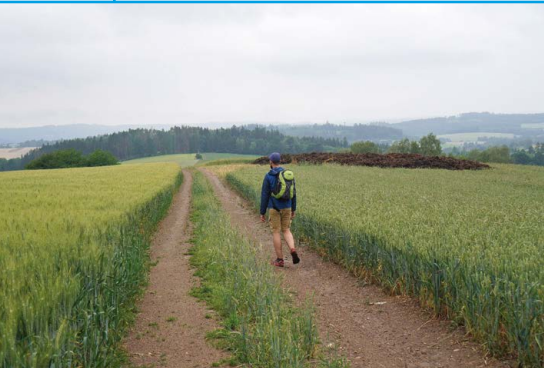
Dobřichovicemi vede nová Poutní cesta Říp–Blaník

Poutní cestu Říp–Blaník otevřel slavnostně spolek Cesta Česka ve středu 28. září 2022 v prostorách Zámku Dobřichovice. Poutní cesta, jejíž motto je „Poznej českou zemi a sám sebe,“ se skládá ze čtyř etap se samostatnými tématy k zamyšlení a měří téměř 300 kilometrů. Trasa navazuje na Poutní cestu Blaník–Říp (o níž jsme psali v minulém Kukátku - pozn. redakce), opět propojuje tyto dvě bájně hory a je vyznačena 80 originálními tabulkami Klubu českých turistů. Putování začíná na hoře Říp, vede západní cestou okolo Prahy a končí na vrcholu Velkého Blaníku.

První etapa začíná na Řípu u románské rotundy sv. Jiří a sv. Vojtěcha. Je na každém, z které strany se na horu vydá. Nabízí se zejména přístupová cesta ze Ctiněvsí, vedoucí stejně jako trasa Poutě Českého

Anděla, a zároveň jako závěrečná sedmá etapa Poutní cesty Blaník–Říp. Poutě Českého Anděla je každoroční jednodenní akce, která je určena široké veřejnosti a vhodná i pro rodiny s dětmi. Příští sedmý ročník se

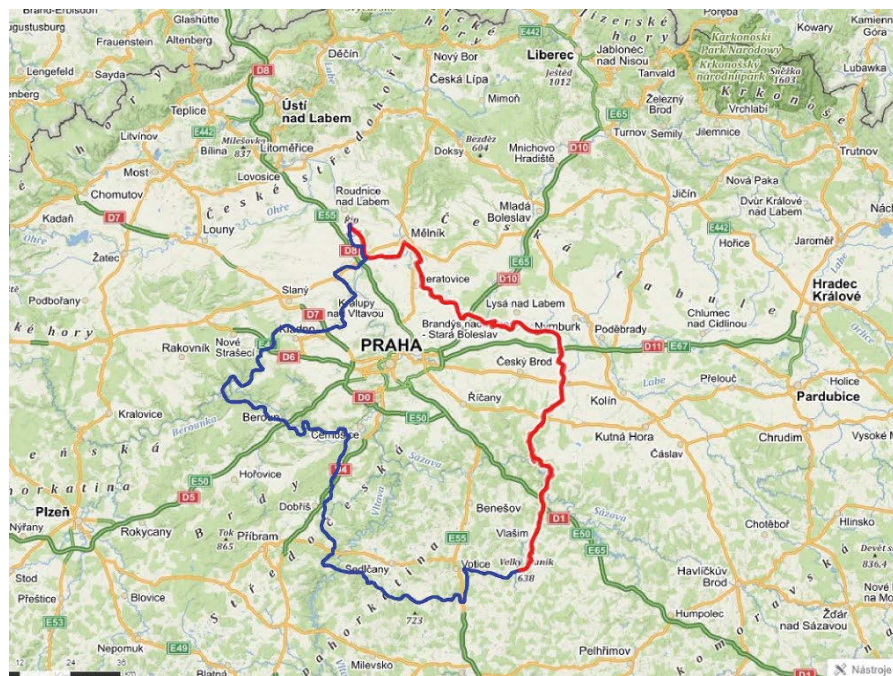
uskuteční v sobotu 20. května 2023. Mezi hlavní místa trasy patří Říp, Libušín, Křivoklát, Beroun, Svätý Jan pod Skalou, Karlštejn, Dobřichovice, Kamýk nad Vltavou, Prčice, Miličín a Blaník.

Patronkou projektu poutních cest a autorkou průvodních textů k zamyšlení je Ladislava Paterko, díky jejímž dlouholetým zkušenostem jsou obě poutní cesty unikát-

ním projektem nejen v oblasti turistiky, ale i v oblasti sebepoznání a osobního rozvoje. Poutní cestu připravili členové spolku společně s Klubem českých turistů, který spolupracoval při plánování trasy a zajistil výrobu a instalaci tabulek. Tabulky na trase obsahují QR kódy s odkazem na stránky projektu s podrobnými informacemi.

„Poutní cesta je nyní otevřená široké veřejnosti a srdečně na ni všechny zveme. Lze ji absolvovat vcelku během přibližně dvanácti dnů, ale také ji projít i postupně po etapách. Poutní cesta Říp-Blaník je druhou cestou svého druhu v Česku a přímo navazuje na Poutní cestu Blaník-Říp vedoucí východně od Prahy. Takto uzavíráme pomyslný kruh okolo Prahy,“ říká *Jindřich Chmelař, předseda spolku Cesta Česka.*

Na webových stránkách www.cestaceska.cz návštěvník obdrží podrobné informace k jednotlivým etapám cesty včetně popisu trasy, její délky, výškového profilu, časové

Jindřich Chmelař představuje novou poutní cestu při slavnostním otevření 28.9.2022 v Dobřichovicích.

náročnosti, informace o okolí, možnostech ubytování a občerstvení a další. Jsou zde uvedeny tipy jak a proč putovat, průvodní texty, návod jak pracovat s otázkami či doporučení na poutníkovou výbavu. Do té patří Poutníkův deník s tématy k zamyšlení

včetně návodných otázek a vložené mapy s detailním popisem cesty. Je v něm také dostatek místa pro zapisování poznámek a sbírání turistických razítek. Lidé, kteří cestu absolvují, se mohou zapsat do elektronické Knihy poutníků na stránkách spolku.

Nadační fond Inka a tečka za jeho úžasnými 20 lety

Dobřichovická rodačka Olga Vilímková (rozená Svatošová) se mnoho let věnovala velmi záslužné činnosti. Rádi zveřejňujeme dopis, který rozeslala na rozloučenou k ukončení činnosti Nadačního fondu INKA.

Vážení přátelé,
po 20 letech (2002-2022) končí činnost Nadačního fondu Inka.

V letech 2002-2019 jsme podporovali indiánské obyvatele v Andách Peru. Poskytlí jsme přibližně 1300 prospěchových stipendií

aktivním nadaným dětem a mladým. V prvních letech se jednalo o podporu dětí na základních školách, později na středních školách a v posledním období jsme podporovali, co se týče stipendií, hlavně vysokoškolské studenty.

Indiánské rodiny nazývali své donátory kmotry (*padrino, madrina*) a mezi českými dárci a indiánským studentem probíhala komunikace prostřednictvím dopisů, tyto dopisy jsme převáželi (pošta v Andách Peru neexistuje) a překládali je pro kmotry, kteří neovládali španělštinu. Mezi Kdamy v Peru a ČR putovaly během let tisíce dopisů a dárečků v podobě ručních prací, které si vyměňovaly děti spřátelených škol (*escuelas hermanas*). Někteří kmotři sami nebo s rodinami a přáteli svého indiánského studenta navštívili. Byla to často dojemná setkání. V dopisech si někteří vyměnili své emailové adresy (tento způsob komunikace moc nefungoval), osvědčil se až facebook a také whatsapp. Tato komunikace byla možná v posledních letech díky rozvoji v Peru, kde mobilní telefony získaly ihned obrovský zájem ze strany vesnických obyvatel, zvláště pro možnost hovorů s příbuznými, kteří odešli za prací. Do té doby se o nich dozvídali jen od někoho, kdo přijel do obce a jejich děti nebo další příbuzné potkal, případně o nich slyšel.

Kromě osobní pomoci jednotlivcům při studii jsme podporovali také aktivity v obcích. Jednalo se především o vybavení cca 10 knihoven, práci mobilních dílen pletení a hlavně šití, kde se v kurzech vyučily desítky mužů a žen, kteří si posléze zakoupili šicí stroj a tato činnost přispěla k obživě jejich rodiny (kromě zemědělství a pastevectví). V některých vesnicích vznikly obecní dílny šití, jejich vybavení bylo hrazeno ze státních zdrojů. Další činností byly přednášky a dílny, pořádané našimi vysokoškolskými studenty. Tyto aktivity (1x za semestr) byly podmínkou pro získání našich stipendií, nicméně pro mnohé studenty byla tato povinnost příjemná (jezdili do vesnic ve skupinkách) a hlavně přínosná, mohli v obcích předat své znalosti ze studií, praktické pro obyvatele vysokohorských komunit, a také si před publikem vyzkoušet svou schopnost předávání zkušeností. Spolupráce NF Inka s indiánskými komunitami v různých horských okresech probíhala v cca 60 vesnicích.

Máme velkou radost, když se dozvídáme o úspěších našich bývalých stipendistů. Mnozí získali dobrou práci, která uživí jejich mladé rodiny, pomáhají také rodičům a sourozencům. Pracují na okresních úřadech, kde mají také na starosti rozvojové projekty, pracují jako zemědělští, důlní nebo stavební inženýři, učitelky, archeologové, účetní, laborantky, v národních parcích nebo si založili své malé rodinné firmy nejrůznějšího zaměření. Díky tomu, že se změnilo možnosti a příležitosti v Peru, kde stát začal podporovat rozvojové projekty i v Andách, mohou mnozí naši bývalí studenti pomáhat v rámci své profese ke zlepšování podmínek života ve vysokohorských oblastech venkova, jak o tom snili. Rozsah činnosti NF Inka v indiánských obcích byl obrovský. Bylo to možné díky organizaci aktivit a projektů, kde veškerou činnost v Peru prováděli tamní obyvatelé na základě svých potřeb a přání. Především v době řízení NF Inka v Peru panem José Manuelem Quispe Cáceres (2002-2013), který vytvořil týmy spolupracovníků a v každé obci působila rada otců (*padres de familia*), v radách byly s postupem času zastoupeny i ženy. Po jeho tragické smrti se koordinace programů ujali naši stipendisté – Virginia Huaman Sutta, Valeria Puma Cano, Roger Chauca Manco, Milton Calañaupa, Nydia a Rubidio Choque Llacolla. Účetnictví vždy vedla profesionální účetní - doklady a výkazy se na peruánský finanční úřad podávaly každý měsíc. Rovněž jsme v případě nutnosti využívali služeb místního právníka - dokumentů vůči peruánským úřadům včetně ministerstva zahraničí bylo z jejich strany požadováno mnoho. Spolupráce s indiánskými komunitami byla výborná a realizace aktivit probíhaly rychle - místní obyvatelé poskytli obecní pozemky, brigádnicky postavili domky pro dílny a knihovny, atd. Zvládat administrativní záležitosti vůči peruánským úřadům bylo náročné.

Všechny tyto aktivity bylo možné realizovat jen díky finanční podpoře českých kmotrů a dárců, jichž bylo několik tisíc. Mezi doná-

tory patřily rodiny, školy, zájmové oddíly, pracovní kolektivy, podnikatelé a program Čtení pomáhá, díky kterému byla vybavena většina knihoven.

V letech 2006-2022 jsme podporovali také Maye v Guatemale. V prvních letech se jednalo o příležitostnou a ojedinelou podporu vzdělávacích dílen a pomoc při vybavení několika málo školek pro děti matek v tísni, později jsme podporovali mayské vysokoškolské studenty, v převážně většině studentky, neboť indiánská žena z chudé rodiny z venkova měla a má přístup k příležitostem těžký. Ve srovnání s peruánskými programy byla naše pomoc v Guatemale poskytována v malé míře. Zde jsme spolupracovali s mayskou organizací Uk'ux B'e. Podporovaných VŠ studentek bylo zpočátku v každém roce 13 (mayské významné číslo), později jejich počet - vzhledem k našim finančním možnostem klesal. Také jsme pomohli vybavit několik vesnických a školních knihoven (díky českému projektu Čtení pomáhá). Knihovny v Peru i Guatemale byly velmi žádané, neboť takto

získali tamní studenti přístup ke studijním materiálům. Knihy se kupovaly, pro místní studenty i kopírovaly a v knihovnách a centrech byly k dispozici také počítače s připojením na internet.

V ČR jsme uspořádali mnoho programů pro děti a studenty českých základních a středních škol, hlavně pro spřátelené školy, ale i pro mnohé další, včetně vysokých škol. Uskutečnili jsme více než 500 besed, výstav, přednášek o životě, kultuře a tradicích indiánů v kulturních centrech, knihovnách, domovech seniorů a muzeích, také ve spolupráci s Náprstkovým muzeem v Praze, Zemským muzeem v Brně a mnoha dalšími centry v různých městech ČR. Také pro nás bylo velkou radostí potkávat se osobně s kmotry na „rodičovských schůzkách“ v Praze, Brně a Olomouci.

Ještě jednou bychom rádi poděkovali všem dárcům, speciálně KMOTRŮM a DONÁTORŮM z DOBŘIČOVIC, díky kterým jsme měli možnost podporovat indiánské přátele a zlepšit životní podmínky jejich rodin a komunit. Naši

Peru Santa Teresa

Peru dílna šití

dárci měli především blízký i citový vztah k Peru, které mnozí navštívili a kde osobně poznali podporované rodiny. Naše pomoc byla indiánskými přáteli velmi oceňována. Nazývali ji pomocí podané ruky a srdce (*mano y corazón*) a při mých četných návštěvách (jezdila jsem do Peru i Guatemaly také jako průvodkyně) byly pořádány velkolepé vesnické slavnosti s pohoštěním (pečené brambory, morčata, ryby), hudbou, produkovanou jednotlivci nebo vesnickými orchestry, a dalším bohatým kulturním programem v podobě recitací, divadelních představení a tance. Indiáni v Andách jsou houževnatí, pracovití, solidární a hrdí. Jakmile se zlepšily podmínky v jejich rodině, často nám poděkovali za pomoc v době tísně a tuto přenechali dalším potřebným (citují jejich slova). Během schůzí, směřujících k ukončování aktivit nadace v Peru, používali výrazy jako „úkol splněn“ (*misión cumplida*), vyletěli jsme vám z hnízda a teď se musíme postarat sami, na což byli hrdí, opakovalo se také „štafeta byla předána“.

Ráda bych poděkovala spolupracovníkům NF Inka v ČR, především paní Zdence Mikoláškové, která po dobu všech let našich aktivit

pečlivě vedla agendu spolupráce s tisíci českými kmotry a dárci a vykonávala další administrativní činnosti, také spojené se zápisem každého daru, posíláním dárcovských smluv a potvrzení o přijetí daru i registraci každého daru pro případnou kontrolu finančního úřadu. Roční zprávy o činnosti a hospodaření NF Inka byly posílány pravidelně na registr nadací. Děkuji za spolupráci členům správní rady: paní Ivě Faltové a panu Petru Sojákovi, za vedení účetnictví a zhotovování zpráv o hospodaření paní Jindře Hykové, za vedení www stránek paní Věře Moravcové a panu Tomáši Dragounovi. Děkuji za laskavé poskytnutí prostor pro kancelář a později archív nadace paní Martině Boledovičové, ředitelce knižního vydavatelství Smart press.

Z mnoha let podpory indiánských přátel můžeme mít všichni dobrý pocit. Udělal se velký kus práce, těšíme se z úspěchů a výsledků námi podporovaných mladých. Ano, štafeta byla předána, nyní jsou to oni, kdo zlepšují svou aktivitou i nasazením životní podmínky mnohých.

Za tým NF Inka Olga Vilímková, zakladatelka organizace a předsedkyně správní rady

Proč žiji v Dobřichovicích a co na tom máme nebo nemáme rádi

se ptá Alžběta Šenkýřiková

Když jsem přišla s myšlenkou ankety “Proč žijeme v Dobřichovicích”, představovala jsem si, jak budu chodit městem s foťákem a tu oslovím pána za plotem v zahradě, támhle mladou paní s kočárkem sedící na lavičce, pak tu paní, co chodí pravidelně venčit malého psíka k řece, a další a další. Budu pořizovat obrázky, a k tomu sbírat mikro příběhy místních obyvatel. Zrovna jsem totiž absolvovala fotografický kurz věnovaný focení v ulicích města a velmi mě lákalo se do “street foto” pustit. Zjistila jsem však, že to vůbec není snadné, fotit lidi, být ve vlastním městě, a k tomu je ještě oslovovat. A tak děkuji všem, kteří mé překonání ostychu odměnili třeba i jen krátkou odpovědí. Potvrzuje to to, co mnozí z nich zmiňují – v Dobřichovicích žijí milí lidé, díky kterým je nám tu tak hezky.

Petr

My jsme se sem přistěhovali zhruba před

šesti lety. Byla to víceméně náhoda, protože jsme hledali nějaké bydlení tady v okolí, a hned se nám tady zalíbilo. Takhle je to jednoduchý. Je to tady příjemné místo na bydlení. Je tu dobrá obslužnost, v okolí jsou všechny služby, které potřebujeme, a přitom je to blízko do Prahy. A navíc je to částečně bydlení jako na vesnici s dostupnou přírodou. Negativa tady žádná nevidím. Máme tu přátele, jsme tady spokojeni.

Filip

Noo, já žiju tady, protože jsem měl možnost tady žít. Bydliště mám jinak v Karlíku. A jinak, co se mi tady líbí, to je to prostředí. Tady kolem Berounky jsou Dobřichovice takový střed – kousek od Prahy, kousek od všeho. Co se mi nelíbí je, že tady v okolí přibývá hrozně moc nových lidí. Už je to tu přelidněný, podle mě. Dřív to tu v tomhle směru bylo hezčí. Teď už to tak není.

Ilona

Velmi si vážíme toho, že zde můžeme žít v objetí krásné přírody a na dosah Prahy, ke které jsme vázáni. Důvodů, proč jsme zvolili zrovna Dobřichovice je mnoho. Především kvůli dětem, které tu spokojeně vyrůstají spolu s kocourkem Budulínkem. Na Dobřichovicích oceňujeme aktivitu a kulturu jejich občanů. Máme rádi zdejší podniky a těší nás, když vznikne nový.

Pan ředitel Stejskal se loučí

Změna ve vedení dobřichovické základní školy

Všechno jednou začíná a všechno také končí. Cesta k tomuto konci byla dlouhá a plodná. 31 let uplynulo jako voda a pan ředitel Mgr. Bohuslav Stejskal odchází z funkce ředitele dobřichovické základní školy. Dosáhl důchodového věku, byť slovo důchodce v tomto případě notně kulhá.

Za celou dobu jeho ředitelování docházelo ve všech směrech života školy ke změnám, které ji udržovaly v kontaktu s reálným životem. Dobřichovická škola se stala stabilní a v našem regionu známá svou kvalitou, kterou si drží, i když jsou na školy v současnosti kladeny velké a mnohem komplexnější nároky než dříve. Naše škola se proměnila ve školu moderní jak budovami, tak vybavením i pedagogickým sborem, který je ve finále tím rozhodujícím elementem úspěšné školy.

Díky investicím města škola v současné době disponuje moderními a krásnými budovami, které nám leckdo závidí. Chybí už jen sportovní hala. Záhy po nástupu pana

ředitele do funkce byla přemístěna jídelna z budovy od mostu do budovy v Raisově ulici. V roce 2002 byla dokončena architektonicky zdařilá stavba nové budovy a přilehlé auly v areálu 1. stupně v Raisově ulici u sokolovny (pan architekt Starčevič). V dalším období došlo v budově 2. stupně (u mostu, na křižovatce ulic Palackého a 5. května) k přestavbě půdy na učebny, v roce 2014 byla zbourána nejstarší část 2. stupně a postavena nová budova, kterou projektovala architektonická kancelář Šafer, Hájek. Tato budova získala v následujícím roce ocenění Stavba roku. Poslední stavbou (taktéž z dílny Šafer, Hájek) je letos v září otevřená nová přístavba budovy 1. stupně s velmi prostornou a moderní jídelnou.

Jak už bylo výše psáno, škola bez dobrých učitelů nemůže být dobrou školou. V dobřichovické škole máme kvalitní a stabilní pedagogický sbor. Vybrat a udržet kvalitní učitele je pro každého ředitele velmi těžký úkol, stejně jako je motivovat k zavádění no-

vých metod a k používání moderní techniky. Škola je úspěšná v mnoha směrech, žáci vyhrávají olympiády či jiné soutěže, hodně úspěchů je i na poli sportovním. Ve srovnávacích testech SCIO se žáci umísťují vždy v horní třetině všech zúčastněných z celé republiky. Testy ukazují, že děti pracují nad svoje možnosti. To je ta nejlepší vizitka dobřichovických učitelů. Z různých anket pro žáky a jejich rodiče většinou zaznávají slova chvály. Zejména těší pochvalná slova dětí a rodičů, kteří přišli z jiných škol, a proto mají srovnání. Vše se nemůže jen dařit, a tak věcná a objektivní kritika ukazuje i naší škole příležitosti ke zlepšení.

Možná byste byli překvapeni, co všechno má ředitel školy na starosti, za co všechno zodpovídá, kolika oblastmi se ve skutečnosti musí zabývat, protože kolem sebe nemá tým odborníků ani systematickou podporu, jak to bývá obvyklé ve firmách. Musí být například ekonom a správně hospodařit s financemi, zapojovat se do evropských i jiných projektů, musí být právník orientující se v džungli právních předpisů, musí zodpovídat za bezpečnost, za kvalitu jídelny, za správné vyplnění všech možných i nemožných výkazů. Zodpovídá samozřejmě za soulad chodu školy s ministerskými reformami a nejrůznějšími nařízeními, za výběr kvalitního pedagogického sboru a za kvalitní výuku. Se svými zaměstnanci musí sdílet vizi, společný cíl, musí umět společně plánovat, také společně řešit například distanční výuku

v době pandemie, příliv ukrajinských dětí, jejich začleňování a vzdělávání atd., atd. To vše se zdá, že pan ředitel Stejskal s přehledem zvládal.

Pro každou školu je velmi důležitá spolupráce se zřizovatelem. Ta byla po celé jeho funkční období na velmi dobré úrovni. Spolupracoval se starosty RNDr. Václavem Kratochvílem, Ing. Michaelem Pánkem a Ing. Petrem Hamplem, kteří vždy v rámci možností města vyšli škole vstříc. Byli to oni (a radní a další zastupitelé), kdo sehnali peníze na nové stavby a rekonstrukce. Na druhou stranu neměli se školou žádné problémy a pan ředitel byl i dobrým správcem budov.

Nová paní ředitelka Eva Škvorová (nyní zástupkyně ředitele) bude dle slov pana ředitele zárukou kvalitního pokračování nastoupené cesty. Vzhledem k jejím manažerským zkušenostem a pedagogickým schopnostem má veškeré předpoklady k výkonu funkce ředitelky školy. Pan ředitel si do svého týmu vždy vybíral silné pedagogické osobnosti, které nejen zvyšovaly kvalitu dobřichovické školy, ale některé se posléze staly řediteli či zástupci v okolních školách.

Pan ředitel Stejskal po 31 letech ale z dobřichovické školy úplně neodejde, bude se nadále věnovat výuce tělesné výchovy a organizaci dalších sportovních aktivit školy. Takže mu v další práci pro školu i mimo ni přejeme hodně zdraví a spokojenosti do dalších let.

Na základě informací od pana ředitele zpracovala redakce

Fyzioterapie dětí

Mohlo by se zdát, že fyzioterapeutickou péči vyhledávají převážně dospělí, ale opak je pravdou. I děti se často dostanou do situace, kdy je potřeba postarat se o jejich pohybový aparát a to ve všech věkových skupinách - od miminek až po adolescenty.

Na vině mohou být rozličné vrozené vývojové vady, opožděný psychomotorický vývoj, či stavy po úrazech a operacích. Dalším typem péče může být fyzioterapie preventivní - například u sportujících dětí. Těm fyzioterapie může pomoci k harmonizaci těla

v období růstu, ke snížení dopadů fyzické zátěže a tím pádem i k lepším výkonům.

Nejčastější obtíže

Nejčastěji se do péče fyzioterapeuta dostávají děti na doporučení praktického lékaře po absolvování preventivní prohlídky. Mezi typické obtíže dětí, které se nám dostávají do péče, patří růstové bolesti kloubů, skolióza páteře, přílišné vtáčení či vytáčení špiček, plochonoží a deformity prstů na chodidlech, či soubor většího množství odchylek, souhrnně označován jako "vadné držení těla".

Další početnou skupinu tvoří pacienti po úrazech. Nejčastěji se setkáváme s distorzemi hlezene a kolen a zlomeninami dolních i horních končetin.

Důležitá je prevence

U většiny výše zmíněných obtíží hraje důležitou roli měnění se životní styl dětí. Ty tráví mnoho času ve škole sezením v lavici, či u počítačů a dvě hodiny tělesné výchovy týdně rozhodně nejsou dostačujícím množstvím pohybu. Proto je důležité, aby čas mimo školu trávily aktivně. Sport a pohyb na čerstvém vzduchu prospívá i duševnímu zdraví, získaná obratnost zase snižuje riziko úrazů. Další důležitou roli v prevenci pohybových obtíží hraje i zdravé stravování. Nezapomínejme na to, že děti mají tendenci přejímat zvyky svých rodičů, tudíž i ty pohybové a stravovací.

Úskalí fyzioterapie dětí

Cílená fyzioterapie může efektivně zkrátit dobu rekonvalescence, či zamezit postupnému zhoršování obtíží a to jak u dospělých pacientů, tak u těch dětských. U léčby dětských pacientů jsou však podstatné rozdíly.

Děti si totiž často nejsou vědomy problému, který se s fyzioterapeutem řeší. Většinou je subjektivně nic netrápí - necítí bolest, daný problém je v životě v ničem neomezuje

a na rozdíl od dospělých neuvažují v dlouhodobém horizontu. Neuvědomují si, že spolu pracujeme kvůli tomu, aby v dospělosti neměly bolesti pohybového aparátu. Dalším specifikem práce s dětmi je fakt, že dítě přichází v doprovodu rodičů, kteří se na terapiích mnohdy střídají. Je tedy důležitá dobrá komunikace - oba rodiče by měli vědět, co se na terapiích děje, zapisovat, případně si natáčet zadaná cvičení na doma, aby bylo možné doma dítě kontrolovat a případně opravovat.

Nejdůležitější a zároveň nejnáročnější složkou je při práci s dětskými pacienty motivace. A to jak vnitřní - dítě po vysvětlení chápe, proč je pro něj cvičení dobré, co mu může přinést za benefity a díky tomu chce spolupracovat, tak i motivace vnější - aktivní rodiče, podpora, důslednost a důvěra mezi všemi stranami.

Zvláště u některých věkových kategorií se můžeme setkat s tím, že dítě spolupracovat nechce, doma necvičí a celkově nechápe význam docházení na terapie. V tu chvíli je lepší terapii přerušit a počkat, až bude situace příznivější.

Závěrem

Fyzioterapie může být pro děti prospěšná v mnoha směrech a je veliké množství cílů, kterých lze dosáhnout, ať už je to úleva od bolesti, prevence, či touha poznat vlastní tělo, naučit se s ním pracovat a také ho přijmout. Máte-li dojem, že by vaše dítě podobnou péči potřebovalo, neváhejte ho objednat do CKP Dobřichovice na fyzioterapii, nebo ho přihlaste na lekce Feldenkraiových metody pro děti vedené Mgr. Lenkou Botčovou.

Bc. Barbora Rosalie Jírová

O autorovi Bc. Barbora Rosalie Jírová

Bc. Barbora Jírová je fyzioterapeutka. Lásku ke sportu a pohybu všeho druhu jí přivedla k myšlence studia fyzioterapie

na FTVS UK v Praze, kde v roce 2016 získala bakalářský titul. Při práci se snaží přistupovat k pacientům individuálně a k jejich obtížím komplexně. Neomezuje se pouze na místo bolesti, ale snaží se najít místo vzniku a primární příčinu problémů i s ohledem na

možné psychosomatické souvislosti. Veliký důraz klade i na prevenci poruch pohybového aparátu. V praxi využívá prvky z různých metod a konceptů, jejichž základy se naučila nejen během studia, ale i na odborných kurzech či přednáškách.

Z protektorátní Pamětní knihy školy hlavní v Dobřichovicích

Poslední válečný rok sice přináší naději na brzké ukončení války, ale je tak nabitý překotnými změnami poměrů ve škole i v obci, že oba autoři zápisu ani nestihnou všechno poctivě zaznamenat. Navíc první z nich, ředitel Jaroslav Netuka, svůj záznam zakončuje 23. dubna 1945, kdy odchází do nemocnice a do školy už se bohužel nenavrátil. Květnové události jsou vylíčeny stručněji a zápis je datován až počátkem dalšího školního roku novým ředitelem Janem Forstem. Jedná se o poslední záznam z protektorátní školní kroniky.

Školní rok 1944/1945

Vyučování bylo zahájeno 5. září 1944 a ukončeno 13. července 1945 slavností v budově obecné školy. 6. září se konaly doplňující zkoušky do 2. ročníku. Vyučovalo se ve čtyřech ročnících, ve 2. ročníku byly 2 paralelní třídy, v ostatních ročnících pouze jedna. Na začátku roku se vyučování účastnilo 225, na konci roku 199 žáků. Z 1. ročníku postoupilo 29 žáků, z 2.A 42, z 2.B 23, ze 3. ročníku 61 a ve 4. ročníku ukončilo školní docházku 44 žáků. Inspekce OŠI Václava Vydry se uskutečnila 14. září, 9. prosince a 13. února a 12. dubna. 15. září navštívil školu ústřední revizor sběru odpadu a 28. září zemský inspektor František Hájek za doprovodu OŠI Vydry. 8. října

přijela poradkyně pro dívčí domácí práce Augusta Matějková.

Změny v učitelském sboru

Již před prázdninami odešel zastupující učitel Jaroslav Kyrian, byv přidělen na práci firmě Janka v Radotíně. Po prázdninách odešli 2 učitelé, odborný učitel Josef Ježek na OŠ v Třebotově a odborná učitelka Jaroslava Tomšíčková na hlavní školu v Modřanech. Přicházejí: odborná učitelka Antonie Laštovková z Radotína a odborný učitel Jan Werner z Řevnic, ti zde již dříve učili, a na místo Františka Pucherny, učitele českomoravského náboženství, nastoupil Jan Mašek ze Zbraslavi. V rámci totálního

ředitel Jaroslav Netuka

nasazení odešli ze školy v Dolních Mokropsích 3 učitelé. Tamní úbytek vyučujících byl nahrazen tak, že z naší školy byli do Mokropes přikázáni odborní učitelé Josef Mareš a Alois Franta. Na naši školu byla přidělena odborná učitelka Anna Fraňková (*1911 Pocínovice). Po maturitě na reálném gymnáziu v Domažlicích v r. 1930 si doplnila učitelské vzdělání v UÚ v Hořovicích (1932). Po zkoušce způsobilosti (1934) působila na OŠ v Milavčicích, Pučlicích, Klenčí, Starém Postřekově a po vykonání zkoušek pro hlavní školu učila v Kdyni, Domažlicích, Kunraticích a Dolních Mokropsích. Z OŠ v Dolních Mokropsích byl do Dobřichovic přidělen pro výuku NJ učitelský čekatel Václav Kvítek (*1920 Staňkov). Vystudoval 4 třídy reálky v Domažlicích, v UÚ v Plzni maturoval v r. 1939. Způsobilost získal v r. 1943 a z NJ pro hlavní školu již v r. 1940. Působil na OŠ v Davli, na hlavní škole v Domažlicích, OŠ v Třebotově a Dolních Mokropsích. V rámci totálního nasazení povolává Úřad práce na jinou práci A. Fraňkovou. 16. 10. si vyměnili místa Antonie Laštovková a Alois Franta, působící t.č. na

škole v Dolních Mokropsích, aby tento mohl odpoledne vyučovat na lidové škole hospodářské. V rámci totálního nasazení 25.10. odcházejí Antonín Forst, Alois Franta, Václav Kvítek a Jan Werner do Štěchovic. Za ně byli jmenováni podle potřeby: Jaroslava Tomšíčková z Modřan, Marie Jankovská z Radotína, Marie Vandasová ze Slivence. Týden bylo vyučování nepravidelné, neboť zůstal na škole pouze ředitel s 1 učitelkou. Marie Vandasová (*1917 Příbram) vystudovala reálku v Příbrami, tamtéž složila doplňovací zkoušky a zkoušku způsobilosti z NJ pro hlavní školu a ze 4. odboru. Působila na hlavní škole v Křivoklátě a Příbrami, OŠ v Dobříši a Horních Černošicích, hlavní škole v Řevnicích, OŠ ve Slivenci. Marie Jankovská (*1908 Zliv) maturovala v r. 1927 na UÚ v Českých Budějovicích, vyučovala na obecných školách v Kyjích, Řevnicích, Radotíně, Horních Mokropsích a na hlavní škole v Radotíně, 30.10. nastupuje zde, ale již 6. 11. odchází zpět do Radotína. Za ni nastoupil odborný učitel Oldřich Marhoul z Řevnic (*1914 Korno). V r. 1933 maturoval na UÚ v Hořovicích a vyučoval na slovenských OŠ ve Zvoleni, Banské Štiavnici, Svätém Juru a v Pravnu. Od r. 1939 učil v Řevnicích. V r. 1941 složil zkoušku způsobilosti pro II. odbor. 7. 11. se sem vrací z Horních Mokropes A. Laštovková. 11. 1. 1945 byl propuštěn z válečného sboru (tj. z totálního nasazení) učitel J. Werner a zastupující učitelka J. Tomšíčková odchází do Modřan. 13. 2. se vrací ze Štěchovic Alois Franta a Oldřich Marhoul je povolán do Řevnic. 16. 4. se navrácí z Dolních Mokropes A. Laštovková. (Pozn.: Není uvedeno, kdy se z totálního nasazení vrátil A. Forst. Zápis rovněž neudává, jakou práci ve Štěchovicích nasazení učitelé vykonávali, je možné, že se podíleli na dostavbě přehrady.)

Chod školy a události v obci

Hlavní škola v Dolních Mokropsích, jež byla přechodně umístěna v OŠ v Horních

učitel Oldřich Marhoul

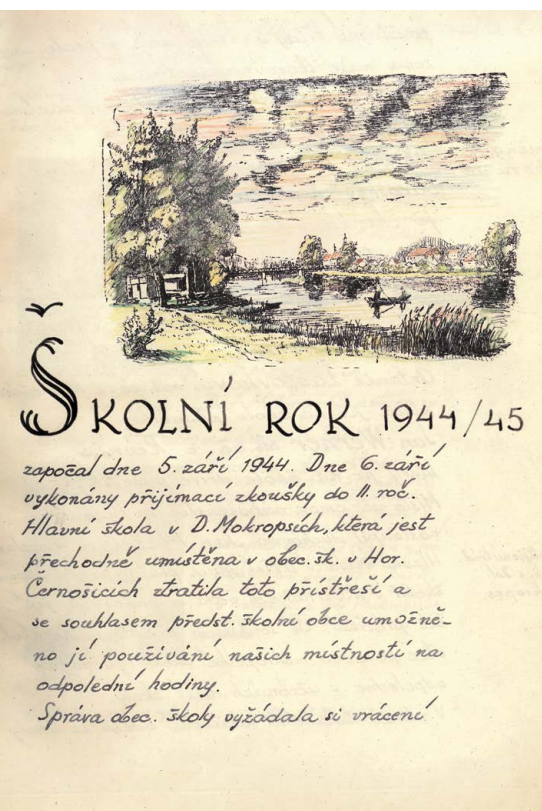
učitelka Anna Fraňková

učitel Václav Kvítek

Černošicích, ztratila i toto přístřeší a se souhlasem představenstva školní obce jí bylo umožněno používání zdejších učeben v odpoledních hodinách. Správa naší OŠ si vyžádala vrácení své učebny zabrané naší školou hlavní, a proto byla sborovna hlavní školy přeměněna na učebnu. Propůjčení 3 učeben německému žactvu KLV Lager trvá nadále, od 3.10. osazovali pouze 2 učebny. 8. 10. se konala v obci přednáška šéfredaktora Ing. Nejedlého na téma: Tvůříme jednotnou frontu všech Čechů proti bolševismu. 30. 11. uvolnilo německé žactvo najaté učebny a 8. 12. přišli noví (opět němečtí?) žáci. Vánoční prázdniny trvaly od 21. 12. do 12. 1. a byly prodlouženy do 22. 1. Mezitím bylo nařízeno dávat žactvu od 16. 1. každé úterý domácí úkoly. 2. 3. 1945 oznámily vedoucí dívčího lágru z Dolních Mokropes, že zabírají obě školní budovy pro jejich lágr, který se sem přestěhuje. Nařídily vyklidit všechny místnosti. Ve třídách nezůstala ani pódia, ani tabule, ani tyče na zdi. Inventář byl vojáky a žáky vnesen na půdu. Sběr železa a odpadků ze sklepní místnosti byl koneč-

ně vyvezen, železo za obec a odpadky do kůlny na kola. Příští zadávání úkolů se konalo za přítomnosti OŠI Václava Vydry 6. 3. v bývalé sokolovně, kde byly upraveny 2 učebny. Mokropeská škola si našla místnost v Dolních Mokropsích a její žactvo se vrátilo zpět. V obci se uskutečnila sbírka šatů a bot pro české dělníky, ale bez valného úspěchu. Při 2. zadávání úkolů 12. března obsadili sokolský sál vojáci, kteří se navraceli z italského bojiště a zprvu byli ubytováni v kinosále hostince Stará pošta. Odešli 18. března. 12. 4. OŠI Václav Vydra při inspekci vydal pokyny k nařízenému pravidelnému vyučování. V sokolovně byly získány dvě učebny na dva, pak na tři dny v týdnu poté, co OŠ získala učebny v hostincích. Výročí vzniku Protektorátu nemohlo být vzpomenuáno, nebylo totiž místnosti, kde by se vzpomínka mohla konat. 19. 4. zaútočili letci na nádraží, shazovali bomby, které padaly do zahrad vil a na všensorské pole za nádražím. Zabití byly asi 3 osoby z transportu raněných vojáků a z KLV Lágru. Útok na lokomotivy se opakoval 21. a 22. dubna, kdy byla za-

ŠKOLNÍ ROK 1944/45

započal dne 5. září 1944. Dne 6. září
vykonány příjímací zkoušky do II. roč.
Hlavní škola v D. Mokropsích, která jest
přechodně umístěna v obec. šk. v Hor.
Cernošicích ztratila této přístřeší a
se souhlasem předst. školní obce umožně-
no jí používání našich místností na
odpolední hodiny.
Správa obec. školy vyžádala si vrácení

kresba Jaroslava Netuky

sažena kulometem i střecha školy. Vůdcových narozenin bylo vzpomenuáno 20. dubna. 23. dubna bylo zastaveno pravidelné vyučování a bylo nařízeno dávat dětem domácí úkoly. (Pozn.: Od této doby jsou zápisy psány jiným rukopisem.) Téhož dne odchází ředitel Jaroslav Netuka na zdravotní dovolenou, aby se mohl podrobit operaci. Správu školy převzal Alois Franta. 30. dubna měly být dány úkoly, ale vzhledem k leteckým náletům hloubkařů bylo žactvo propuštěno domů. Železniční doprava byla přerušena. 4. května počalo obyvatelstvo zamazávat německé nápisy, 5. května vlál na triangulační věži u Čer-

nolic rudý prapor. V poledne odzbrojila skupina obyvatelů na nádraží německý strážní oddíl. Správy obce se ujal revoluční MNV. V něm čelná místa zaujímali učitelé Miroslav Novák a Jaroslav Štěpán. Také ostatní učitelé obou sborů se účastnili horlivě všech prací. Školní budova, kde byli několik dní před převratem příslušníci Hitlerovy mládeže, kteří všechen školní inventář záměrně ničili, sloužila nyní jako prozatímní věznice pro Němce a zajištěné osoby. Celý převrat, byť rušný, minul pro místní obec beze škod. 10. května projely obcí poslední německé tanky. Za několik dní přišli do obce příslušníci Rudé armády. 20. května 1945 zemřel v Praze na klinice prof. Jiráskův ředitel školy Jaroslav Netuka. Náhlý jeho skon se dotkl velmi učitelstva, žactva i občanstva. Zesnulý zanechal mezi námi trvalou vzpomínku pro svou práci, které věnoval všechny síly, nedbaje zdraví. 23. května přijel do obce automobilový oddíl Rudé armády a ubytoval se z větší části v budově školy. Téhož dne byl dekretem MNV pověřen správou školy učitel Josef Mareš. Na poradě učitelského sboru 23. 5. 1945 byl důvěrníkem zvolen Alois Franta. V úterý 5. 6. bylo zahájeno střídavé vyučování v hostincích p. Konráda a p. Ziky. 17. 6. přesídlila naše škola do budovy OŠ, kde měla v úterý, čtvrtek a sobotu řádné vyučování. V neděli 1. července spoluúčinkovala naše škola na Dni mládeže, kde provedla s úspěchem recitace a sborové zpěvy. Při sbírce pro pozůstalé po popravených a padlých bylo vybráno mezi mládeží 2 381,50 Kč, jež byly platným lístkem Poštovní spořitelny zaslány Sjednocení do Pardubic. Další zápisy pokračují v původní kronice, která byla z nařízení německých úřadů 26. 4. 1940 zapečetěna a do níž se nesmělo dále zapisovat. Po revoluci a našem osvobození byla opět rozpečetěna a zapisovány do ní další události. Tato kniha (tj. protektorátní) nebude zničena, ale pro

budoucnost uložena v archivu. Budou-li se některé zápisy čtoucímu zdát nevlástecké, necht' si uvědomí, že vše se dělo pod útlakem Němců, kteří každou i nejmenší záminku hledali, aby mohli nejen zapisovatele a vedoucího školy uvěznit, ale žalářovati celý sbor učitelů a školu

Jaroslav Netuka (1887-1945) se narodil v Tutelkách, okr. Rychnov n/Kněžnou. Po ukončení měšťanské školy v Kostelci n/Orlicí chodil do reálného gymnázia a v r. 1906 maturoval v Hradci Králové. Učil v Kostelci n/Vltavou, Lišově, Českých Budějovicích, Hluboké a Ledenicích. Pak byl přemístěn do Litoměřic a po zabrání pohraničí přichází 11. 3. 1939 do Dobřichovic. 1. 3. 1940 byl jmenován zatímním

uzavřítí, jak se stalo v mnoha případech v Čechách i na Moravě. Dokladem jsou také 10 000ce umučených českých lidí v koncentračních táborech.

Jan Forst, ředitel
1. září 1945

ředitelem. Bydlel v Jiráskově ulici č. 291. Pedagogická způsobilost: němčina, francouzština, psaní strojem, kreslení a modelování, obchodní nauky. Rád a dobře kreslil, jsou známy jeho obrázky zámku, karlického kostela, pavilonku v parku aj. Rovněž navrhoval diplomy pro žákovské soutěže.

Jana Váňová

Rozloučení autorky rubriky

Milí čtenáři Kukátka,

za 20 let jsme spolu prolístovali několik kronik, kupř. hasičskou, sokolskou, rodinnou kroniku JUDr. O. Gutha, kroniku železniční stanice, kroniky obecné a měšťanské školy. Ze záznamů 1. školní kroniky jsem vám zprostředkovala zápisy Františka Havlíka popisující život, zvyklosti i obyvatele v Dobřichovicích v 2. polovině 19. století. Připomněli jsme si oběti 1. světové války a legionáře, LOH v Londýně 1948, XI. všesokolský slet v r. 1948 i osudy našich zvonů. Na základě práce P. Josefa Hradce o zemědělských usedlostech v Dobřichovicích vznikala série článků o místních gruntech a domech, doplněná bádáním v matrikách, informacemi současných majitelů a zapůjčenými fotografiemi. Samostatně byla popsána historie Staré pošty a Výchovny. Z osobností jsme vzpomenuli na prof. dr. K. Maydla, JUDr. O. Klapku, zpěváka B.

Benoniho a herečku H. Benoniovou, pěvce A. Vávru, MUDr. J. Moserovou, PhDr. A. Honzákovou, výtvarníka Z. Seydla, učitele J. Zelenku-Hajského, skauta A. B. Svojsíka, MUDr. A. Fürsta, A. Frýdla, V. Havlenu, M. Cupáka a K. Urválkovou. Byla to práce časově náročná a nezištná, tj. bezplatná. Děkuji v první řadě pracovníkům Archivu Praha-západ, kde jsem strávila mnoho hodin, nejprve v Praze v Podskalské ulici, poslední léta zde v Dobřichovicích. Jsem vděčna za poskytnutí informací a fotografií mnoha místním občanům, z nichž většina už bohužel není mezi námi a zůstaly jen vzpomínky na společná setkání. Děkuji i svým kolegům v redakční radě za příjemná setkávání při přípravě nového čísla. V neposlední řadě oceňuji ty, kteří alespoň nějaký mnou podepsaný text přečetli.

Srdečně vás zdraví a přeje vše dobré
Jana Váňová

František Vlasák

V jarním Kukátku 2018 jsme v rubrice Osobnosti psali o několika všenoršských muzikantech a zmínili jsme i pana Františka Vlasáka, syna kapelníka Františka Vlasáka (1911–1922). Tento František Vlasák nejmladší, neboť i jeho dědeček se jmenoval František Vlasák, vyrostl ve Všnorech, pak se přestěhoval do Karlíka, na mnoho let zmizel ve světě a po roce 1989 přijížděl se svou rodinou do Čech. Několik let dokonce do své vilky u Berounky v Letech. Na článek Všenorští muzikanti reagoval zasláním svého životního příběhu Aleně Sahánkové se svolením k publikování.

Trumpetista František Vlasák pochází z muzikantské rodiny. Dědeček hrál ještě za Rakouska-Uherska sedm let u posádkové hudby v Salcburku na trombon, strýc byl jako flétnista členem orchestru Národního divadla v Praze a otec vedl dechovou hudbu a taneční orchestr ČSD Řevnice. Jako většina muzikantů začal šestiletý František hrát nejdříve na housle. Chodil pěšky každou neděli – pokud nepršelo nebo nebyla velká zima – ze Všenor do Karlíka k dědečkovi zahrát, co se už naučil. „Potom si děda nasadil zuby, vzal již připravený trombon (asi se na to těšil) a zahráli jsme si spolu alespoň trio z jeho zamilovaných pochodů, nejčastěji Castaldo nebo Bosňáky,“ vzpomíná František Vlasák. „Ani mu nevadilo, že hraji vedle, ale muselo to být krátce a řízně.“ Byl to prostě nerovný boj. Za to dostal teplý špekáček a nějakou tu korunu na biograf. Děda ho pak povzbudivě propouštěl větou: „Jseš línej jako tvůj táta“. S trubkou se malý Vlasák seznámil prvně ve svých deseti letech, kdy mu byla ve škole přidělena pionýrská fanfárka. Na to ovšem navázal jeho otec a začal ho zasvěcovat do pravého muzikantského života – do hry na křídlovku. O dva roky později již chodil hrát

s tátovou kapelou na pohřby. A nebylo těch příležitostí málo!

Přijetí na pražskou konzervatoř zahájilo Vlasákovu novou životní epochu a přineslo mu nová poznání. Mimochodem, ve třídě se setkal se zpěváky – zelenáči, mezi nimi též s Karlem Gottem a Milanem Drobným. V následujících ročnících studoval spolu s trumpetisty Václavem Týfou a Jaroslavem Lautnerem nebo bubeníkem Františkem Ringo Čechem. Hned po několika měsících ve škole přišlo první angažmá: taneční orchestr Václava Zelinky, kterým prošli snad všichni – později profesionální – trumpetisté. Současně vstoupil do symfonického orchestru ČKD Stalingrad, který řídil tehdy také začínající dirigent Vladimír Válek. Na jednu historku z tohoto působení František Vlasák obzvlášť rád vzpomíná: „Orchestr ČKD Stalingrad měl tu čest hrát v Národním divadle scénickou hudbu ke hře Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka. Jednou, když bylo zimní odpolední představení, měly vlaky strašně zpoždění, a i když jsem jel ze Všenor pro jistotu ještě o jeden vlak dříve, přišel jsem až po předehře. Samozřejmě, o pauze jsem musel na kobereček, dirigent Válek se rozohnil a křičel

„takhle se do té filharmonie nikdy nedostanete“! Dnes, když si na to vzpomene, dodává „a von se tam ten holomek dostal o dvacet let dřív než já!“

Další roční angažmá si mladý muzikant odsloužil v divadle DISK, kde hrál malý orchestříček pod taktovkou také začínajícího dirigenta, pozdějšího šéfa filmového orchestru Štěpána Koníčka. Nahoře na scéně hráli herci jako Abrhám nebo Mrkvička a další známé tváře ve hře Ze života hmyzu a Válka s mlouky. Ve 4. ročníku konzervatoře udělal konkurs do Symfonického orchestru Čs. rozhlasu. Bohužel, toto místo však již nebylo v rámci následující reorganizace obsazeno. Zato se ale ozval s nabídkou smlouvy Pražský komorní orchestr, který se od rozhlasu odtrhl a osamostatnil. František Vlasák přirozeně přijal. Znamenalo to mimo jiné, že už za čtvrt roku měl s tímto hudebním tělesem letět na tříměsíční turné do Ameriky. A tak se také stalo. Nešlo to však úplně hladce, protože se na škole jeden profesor vzepřel a nepodepsal uvolnění. Nakonec ale zasáhl ministr kultury. „Byl to dodnes nezapomenutelný zážitek – bylo mi devatenáct let a tři měsíce a já seděl na podiu světoznámé Carnegie Hall v New Yorku a pak na pódiích dalších velkých měst Ameriky“ – kroutí ještě dnes nevěřičně hlavou František Vlasák. „Před uzavřením studia na konzervatoři přišla další pozvánka na konkurs, a to do České filharmonie. Hvězdy stály pozitivně, takže jsem mohl hned po prázdninách nastoupit,“ vzpomíná dál František Vlasák. „Musím však přiznat, že jsem Pražský komorní orchestr opouštěl s těžkým srdcem. S příchodem do ČF jsem však poznal úžasného umělce i bezvadného člověka, dirigenta Karla Ančerla. V roce 1967 mě potkal další nádherný zážitek: zahajovací koncert na světové výstavě v Montrealu. Byl pro mne dvojnásobně

nezapomenutelný, protože jsem hrál celou Mou vlast s ČF prvně a bez zkoušky“.

Blížil se rok 1968, pak přišel rok 1969. V orchestru začaly hádky o tom, zda má být Rafael Kubelík opět šéfem. Dlouholetí kolegové a kamarádi spolu přestali komunikovat. „Bylo to prostě temno,“ zavzpomínal znovu Vlasák. Jako na zavalanou mu přišla během účinkování v Luzernu pozvánka na konkurs do Basileje a tím začala závěrečná epocha v jeho životě. Po uvolnění z ČF si vyřídil na Pragokonzertu smlouvu na dlouhodobé angažmá a odjel do jiného světa ... František Vlasák vypráví: „Rád bych Vám přiblížil, jak se žije a hraje jinde ve světě. Jak jinak to udělat lépe než na svém vlastním příkladu. Tedy: druhý den ráno po příjezdu do Basileje jsem si vyzvedl smlouvu 1. trumpetisty (solotrompeter), na které mě zaujalo hned několik věcí. Jednak bylo moje jméno korektně napsáno, dále kromě výše gáže tu byl i počet služeb za měsíc (v Basileji 44, v Praze maximálně 16) a precizní datum mého penzionování. Dnes už mohu potvrdit, že se také do hodiny dodrželo. Pak mi bylo sděleno, že mám za hodinu zkoušku a kam mám jít. Byl jsem totiž už vytištěn na plánu. Přijetí v orchestru bylo absolutně přirozené, kolegové trumpetisté – dva Francouzi a jeden Švýcar – už na mne čekali i když měli volno a v několika jazycích jsme se pozdravili. Samozřejmě, že se objevili také krajané, například hornista Jarda Kotulán z Brna. Toho jsem znal z novin, dostal totiž 1. cenu v Ženevské soutěži. Mimochodem, všichni první hráči získali nějakou cenu, většinou první ze světových soutěží. To jest umělecká úroveň byla velmi vysoká, namyšlenost byla podle toho také vysoká. Ale to nikoho nezajímá, jen rezultat se počítá.

Hned po první zkoušce přišly první vrásky a starosti. Zjistil jsem, že se musím pře-

orientovat na C trumpetu, na kterou hráli i všichni ostatní, ale také jsem musel bez zádrhelů vplout do zdejšího dvoustupého systému – to jest hrát koncerty i v opeře. Orchester má totiž za povinnost 50 % služeb v opeře a zbytek případně na šest koncertních společností a tři velké oratorní sbory. Všichni mají vlastní publikum, dirigenti i sólisty, program podle vlastních financí a stát jim dává zdarma k dispozici orchestr místo subvence. Pro trumpetisty to je velmi nebezpečný systém! Někdy se vám totiž stalo, že měly všechny tři sbory kolem Vánoc na programu Vánoční oratorium třeba v pátek, v sobotu, v neděli večer a divadlo dalo v pátek, v sobotu a v neděli odpoledne Labutí jezero – ti, kdo to znají, vědí, o čem je řeč – a samozřejmě to všechno bez vystřídání. Další týden žádné volno, protože už čekal festival moderní hudby, který organizoval Paul Sacher s jeho Basilejským komorním orchestrem, kde jsem měl také povinnost hrát. Paul Sacher, švýcarský miliardář, obrovský hudební nadšenec, dirigent a mecenáš, založil ve dvacátých letech Basilejský komorní orchestr, podporoval finančně Stravinského, Bartóka, Honeggera, Hindemitha, Brittena atd. Objednával kompozice prakticky u všech soudobých skladatelů, jako jsou třeba Penderecky, Lutoslavsky, Ligeti, Berio, Holliger, Mark Kopelent. Všechny tyto premiéry jsem hrál pod taktovkou Paula Sacher, Paula Bouleze či Heinze Holligera. Pro Čechy však udělal Paul Sacher něco velikého: ve válce zachránil život Bohuslavu Martinů, který byl tehdy v jižní Francii bez prostředků a na pokraji sil. Sacher ho dostal do Ameriky, a když život skladatele skončil, byl pochován v mauzoleu na jeho zahradě až do převozu do Poličky v 70. letech minulého století. Peníze ve šlechtěných rukou mohou sloužit i šlechtěným věcem.

Tím jsem chtěl už skončit, ale ještě jsem si vzpomněl na několik zajímavostí: když

jsem šel do penze, spočítala mi naše sekretářka, že jsem odehrál 17 000 produkcí (bez vedlejších kšeftů), z toho asi 7000 koncertů a stejně tolik operních a baletních představení, zbytek byly rádio a zkoušky. A když se zeptám, jak je to možné, že to ten nátlak mohl vydržet, tak se musím ještě o někom zmínit a budete znát také odpověď. V Čechách žije jeden trumpetový fenomén, a ten trumpetový fenomén se jmenuje Miroslav Kejmar. Mirka znám už strašně, strašně dlouho, dokonce jsem mu hrál spolu s Mirkem Kokoškou a Vencou Zahradníkem v kavárně SIA na svatbě, ale to on už asi neví. Naše cesty se zrovna nekřížily, ale Mirek šel, i když je starší, v mých šlépějích, a dokonce po mně zdědil několik míst. Pomalu začal být populární i u piva. Jakmile padlo mezi trumpetisty jméno Kejmar, ťukali si na čelo a shodli se v tom, že nemůže být normální. Asi bude blázen, říkalo se, představte si, že cvičí 5 hodin denně na trumpetu, to nemůže dlouho vydržet. Nevěděli, že je opravdu blázen, ale do trumpetů a že trumpeta prožívá obrození, že se stává zase sólovým nástrojem. Když se po dvou letech zase začal hrát Bach, Mirek si už tenkrát dopisoval se světovými trumpetovými celebritami. Ty mu posílaly informace o nových metodách na odlehčování nátlaku, které se najednou vyrojily, o nově vydávaných barokních koncertech, o nových typech nátrubků na sólovou trumpetu. Protože tenkrát nebylo možné si z Československa tohle zboží objednat v Americe nebo jinde ve světě, objednával to přese mne ve Švýcarsku a já to hned objednával dvakrát, i pro sebe. Klobouk dolů, neznám jiného trumpetistu, který by tehdy věnoval svému nástroji tolik úsilí a tolik financí.“

FV

Tramping a chatové osady

- pokračování

Po vydání jarního Kukátka nám napsal pan Ludvík Štika, že ho zaujal článek o chatových osadách v Dobřichovicích od Václava Kratochvíla, který navazoval na článek ze zimního čísla o chataření ve Všenorech. V pozůstalosti po mamince pan Štika našel zpracovanou historii Karlického, dříve Králičího údolí. Jeho rodiče koupili chatu v roce 1957 v osadě Spálený mlýn a Ludvík Šti-

ka tam jezdil od svého jednoho roku až do pozdní dospělosti. A možná to byl i jeden z důvodů, proč se přestěhoval v 80. letech do Dobřichovic. Z poslaného dokumentu navazujeme na úryvek z Dějin trampingu od Boba Hurikána a dále na úryvek z vyprávění Milana Svobody z podzimního Kukátka a otiskujeme další malou ukázkou.

Vzpomínky na Karlické údolí

Milan Svoboda vzpomíná ...

Přišel jsem do údolí na podzim v roce 1937. Večerním vlakem, již za tmy do Dobřichovic, na zádech vzorně sbalenou „usárnu“. Měl jsem již za sebou trampování pod stanem na Jarově, hadím údolí, koničkování i funkci háčka na kanoi, Svatojanské proudy, spaní pod širákem atd. Vše na Velké Řece – Vltavě. Ku trampování mne nepřivedl ani skauting, ani příklad zelených kádřů, ani kovbojské filmy, ani četba románů Jacka Londona, ale Sokol. Asi jako dvanáctiletý žák pražského Sokola jsem byl na prázdninách na táboře v Kdyni, kde jsme byli ubytováni v místní sokolovně, kde byl také velký sál (tělocvična – divadlo – biograf) a tam s námi cvičitelé nacvičovali besídku pro místní příznivce Sokola. Jedna scénka byla o trampech. Udělali na jevišti umělý táborák za pomoci jakéhosi ventilátoru a papírových červených a žlutých plamenů a pár trampů sedělo okolo a zaspívalo několik trampských písniček. Já byl mezi nimi a hrál jsem na foukací harmoniku. Pamatuji se na jednu písničku, byla to BESS („v dáli tam kdesi, za těmi lesy ...“). Potom v Praze

nás Bráškové cvičitelé brali již na vlastní kanoa a vyjížděli jsme z domovského přístavu na Císařské louce na daleké cesty na Jarov a dál ke Štěchovicím. Noc pod stanem, ohniček a potom druhý den koupání a klidná plavba po proudu zpět do Prahy. Tam někde jsem tedy musel chytit ten bacil trampingu. Tak tedy – Karlické údolí a přede mnou ze tmy svítí jediné okno nálevny „U Nováků“, to byla má cílová kóta. Nebylo možno minout tento cíl, protože zpěv a hláhol veselých hlasů bylo slyšet až daleko na silnici. Nálevna osvětlená lihovou lampou, plná trampů a jejich squaw, kamarádké přivítání a zábava pokračovala nerušeně dál. „Starý“ bard Géda, s vouskem a la Menjou, hrál na kytaru a zpíval neúnavně až do policejní hodiny, ale ani pak konec ještě nebyl. Částečně prořídil šik táhl ještě do boudy Tondy Stádníka OMAHY a tam jsem teprve poznal, co je to „z chaty trampů zpěv se nese a doznívá v dáli v temném lese“!

Tam jsem byl také přijat do party i když poněkud drsnějším způsobem. Naproti mně si sed Tonda Stádník, medově se na mne

usmíval až do chvíle, než bleskurychle vytáhl nůžky a ustříhl mi moji sportovní pletenou kravatu. Ano, tentokrát se ještě nosily kravaty. Samozřejmě, že se kamarádi řehtali jako banda falešných hráčů, jelikož jsem ale na tento společenský defekt reagoval pouze tím, že jsem zbytek kravaty strčil klidně do kapsy, nebyli asi spokojeni, a proto na mne uchystali další zkoušku. Již tenkrát jsem kouřil lulku jako Tonda Stádník a Karel Smrž a když jsem musel na chvíli odejít ven a nechal jsem lulku ležet na stole, nacpali ji ti dobříci obětavě nehty a když jsem se vrátil, Tonda Stádník mne opět úlisně vyběděl, abych si jen zapálil a pokouřil si. To ale již ve mně vzbudilo podezření, z fajfky jsem vyšťoural starý tabák a nacpal si lulku novým tabákem. Nevyšlo to tedy a kamarádi byli notně zklamáni. Přítomné lady byly naopak rády. Ženy přece jen nejsou tak zlomyslné. Zábava se pak opět rozproudila. Pamatuji se, že na tomto, pro mne památném potlachu byli ještě Tonda Stádník, Tonda Novotný, Karel Smrž, Venca Rozner s paní, samozřejmě Gěda se svojí budoucí paní (Gěda tehdy jezdil jako host k Mojmirovi), Vláďa Exner, Honza Stoklasa a snad i mnozí jiní.

Měl jsem asi to štěstí, že jsem do Králičáku začal jezdit v době, kdy tu ještě panoval skutečný kamarádský duch. Nikdo se nad druhého nevyvyšoval, nebylo celkem ani proč. Auto, ani motocykl (mimo Tondy Novotného) nikdo neměl, všichni jezdili vlakem do Dobřichovic a potom hezky pěšky. Nanejvýš nás někdy svezl do Karlíka místní dopravce pan Červinka autobusem značky Chevrolet. Zpět se chodilo opět od Nováků (kam se nosily při odchodu uschovat „deky“) pěšky za zpěvu a doprovodu Gědy a jeho kytary. Později také hrával Karel Kubálek a v Dobřichovicích před mostem vždy pečlivě vybíral mostné, protože mostný byl prý nějaký jeho strýc. V Dobřichovicích byla obvykle ještě zastávka v restauraci u nádraží, kde se opět hrálo a zpívalo.

V Chaloupkách se pěstoval sport. Volejbal, lehkootletické disciplíny a v zimě se hodně lyžovalo. Tenkrát bývaly ještě pěkné zimy. Potok býval zamrzlý a pro vodu ke studánce se muselo často chodit se sekerou. Pamatuji se na podivné nařízení německých úřadů. Byla to asi první zima po napadení Sovětského svazu nacisty, kdy se musely všechny lyže, delší jak 180 cm, bez náhrady odevzdat. Já měl lyže akorát těch 180 cm, jiní kousek vzadu uřízli, ale Gěda vzplnul mocným a spravedlivým hněvem. Lyže celé rozřezal a spálil.

V zimě či v létě bývaly různé potluchy, vždy v jiné boudě. Pamatuji se na jeden velký potlach v údolíčku nad Petránkou. Opékal se skopec na rožni a ze sudů se čepovalo smíchovské pivo. V neděli odpoledne se chodilo společně do lesa.

Nesmím zapomenout zmínit se o jedné sportovní zálibě, která nás tehdy ovládala téměř všechny. Byla to záliba ve střelných zbraních. Malorážky „žaim“, revolvery Smith Wetson, armádní rakouské, francouzské „lefočky“. Každý něco měl. Když se přišlo k Tondovi Stádníkovi do OMAHY, zbraně se odkládaly v „šatně“ (do kufru pod zámek). Když zábava pokročila, pořádaly se s laskavým svolením majitele boudy střelecké závody do terče. Střílelo se zevnitř chatky otevřenými dveřmi na verandu do různých skleněných předmětů. („V kouři a čmoudu v pleťenci oudů.“) V chatě u Vládi Exnera se považovalo za povedený žert položit na rozpálená kamínka kapsli na plát. To bylo radosti, když kulička vylítla a odrážela se od stropu a stěn. Prázdné nábojnice se považovaly po podlaze a zase byla švanda, když někdo na nich uklouzl a ztratil rovnováhu. Největší „zbrojír“ byl Karel Smrž a pak Vláďa Exner. Ovšem tenkrát bylo nedovolené držení zbraní pouze přestupek, který se trestal nanejvýš pokutou a ne trestný čin. Pamatuji se, jak jednou byla vykradena bouda Vládi Exnera, zmizely nějaké gumové holinky apod. Ale kupodivu zmizel z taj-

né skrýše ve stěně i krásný, ocelově modrý Smith Wetson. Četníci zloducha chytili, ukradené věci zabavili a domlouvali Vláďovi Exnerovi, aby se k revolveru přihlásil, že vědí, že je jeho, protože pachatel řekl, kde to vzal. Vláďa ale hrdinně trval na tom, že jeho není. S příchodem protektorátních let zbraně zmizely. Byl za to trest smrti. Tím hůře ovšem vypadá „husarský kousek“ rodiny Jungmanů z Cihelny. V roce 1945,

těsně po osvobození, přišel jeden z kluků Jungmanových, snad to byl Jirka, poslal nejmladšího, ke mně do boudy a že prý si jde pro jejich pušku, kterou si ke mně schovali. Stál jsem jako solný sloup, když čilý hoch strčil ruku do jakéhosi otvoru pod boudou a vytáhl malorážku ráže 9 mm a ve-sele odběhl. Lze si jistě představit, jak jsem byl překvapen.

100 let od příjezdu Mariny Cvětajevové do Prahy

V roce 2022 čeští příznivci velkého ruského básníka Mariny Cvětajevové vzpomínají, že před 100 lety Cvětajevová přijela do tehdejšího Československa. Několik zájemců o tvorbu Mariny Cvětajevové se sešlo na Hlavním nádraží si připomenout tento den. Jde o básníka světového formátu, nezařaditelného do některého z existujících poetických směrů XX století. Sama básnířka to pochopila dříve než její literární okolí:

Jestli jsem žila mimo proud kultury, tak možná proto, že mne nepohltil. Ne... Ani s těmi, ani s tamtěmi, ani s oněmi, ani s dalšími, a nejenom s politiky, ani se spisovateli jsem nešla, s nikým. Jsem sama, po celý život, bez knih a čtenářů, bez přátel, bez skupiny, bez generace, bez jakékoli záštity, účasti, hůř než pes, ale za to - za to mám - všecko.

Cvětajevová se vymyká všem tradičním, všem běžným představám o ženách – básnířkách. I její lidská osobnost je výjimečná. Laureát Nobelovy ceny Josip Brodskij ve své knize o ní napsal: „Cvětajevová – básník – byla totožná s Cvětajevovou – člověkem; mezi slovem a činem, mezi uměním a existencí nekladla ani čárku, dokonce ani

pomíčku: Cvětajevová tam dávala znaménko rovnosti.“

O sobě prohlašovala, že není básnířka, ale básník. Navíc byla také autorkou povídek, dramátů, esejí a krásných dopisů. Tvorba Mariny Cvětajevové je svědectvím o době, ve které žila, a velice výmluvně svědectví o sobě. Je pravdivá a přesná ve své odzbrojující otevřenosti, bohaté lyrčnosti a vznešeném romantismu.

Její manžel Sergej Efron v letech 1918 až 1920 prožívá všechny potíže Dobrovolnické armády generála Wrangela. V létě 1921 se Sergej Efron dozvěděl o vyhlášené pomoci Československa pro emigranty z Ruska, odjel do Cařihradu, složil zkoušky a byl přijat na studia dějin umění na Karlově universitě v Praze.

Marina Cvětajevová prožívá v tu dobu těžká léta s dcerami Ariadnou a Irinou v Moskvě. V roce 1921 hlady zemřela mladší dcera Irina. O muži Marina dlouho nic nevěděla. Erenburg pomohl Marině Cvětajevové najít manžela v Praze. V roce 1922 se Marina rozhoduje jet za manželem. Netuší, že v emigraci stráví celkem sedmáct let.

Revoluce v Rusku a občanská válka byly

příčinou exodu tisíců lidí, z nichž mnozí emigrovali do Československa. Mladá Československá republika pro ně zorganizovala pomoc v podobě tzv. Ruské akce. V období 1922–1925 vzniká celistvý systém vzdělávání pro emigranty z Ruska. Československá vláda poskytla zaopatření patnácti stovkám ruských studentů a finanční pomoc desítkám literátů a vědců. Mezi nimi také rodině Cvětajevové.

První místo pobytu Mariny Cvětajevové a dcery Ariadny v Čechách bylo v hájovně ve vesnici Nový Dvůr (nyní obec Černolice). Koncem září 1922 se rodina stěhuje na půdu domu pana Sasky, dříve Horní Mokropsy č. 19, nyní Všenory, Za Kostelem č. 66. Zde slaví Marina své třicátiny. Dne 2. listopadu 1922 se rodina stěhuje do domu pana Grubnera v Horních Mokropsích, ul. V Chaloupkách č. 521. Svě přátele Marina informuje:

„Žiji v Čechách (poblíž Prahy) ve vesnické chalupě. Dům je poslední, stojí na samém konci osady. Pod kopcem je potok, odtud nosím vodu. Třetinu dne mi zabírá topení v obrovských kachlových kamnech.“

Na tomto domě v roce 2012 byla odhalena pamětní deska básníka Mariny Cvětajevové.

Na podzim roku 1923 se Efronovi podařilo najít byt v Praze, na Smíchovské – ve Švédské ulici č. 51. Dceru Ariadnu rodiče odvezli do Moravské Třebové, kam se před nedávnem přestěhoval z Cařihradu ruské gymnasium. Předtím se Ariadna vzdělávala jen doma. Matka měla na starosti jazyky (ruštinu, němčinu, francouzštinu) a literaturu, otec – dějiny a matematiku.

Prahu si Cvětajevová zamilovala. V jejích dílech se díky jejímu vztahu k Praze objevují obrazy a motivy inspirované pražskými reáliemi. Dcera Alja od podzimu 1923 studuje na ruském gymnasiu v Moravské Třebové, ale ze zdravotních důvodů musí školu opustit. V květnu 1924 rodina přesídlila z Prahy do Jíloviště, Průjezdní č. 8. Z obce Jíloviště se stěhuje do Dolních Mokrops, Slu-

nečná ul. č. 37/642, kde žije od července do září. Dům je studený a vlhký. Cvětajevová zaznamenává:

„Život je pořád těžší. Peníze nestačí a věčné spory s domácími o podmínkách pronájmu neberou konce. A tak se přeme a přeme... Člověku klesají ruce, když pomyslí, kolik ho ještě čeká nevydrnutých podlah, nesvařených hrnků mléka, bytných, kastro-lů a podobných radostí.“

Dne 23. září 1924 se rodina stěhuje do Všenor. Adresa nových domácích: Pan Vančura, Všenory č. 324. Blízko domů je les, kam Marina chodí na procházky. Na kopci roste jalovec, kterému říká Boris Pasternak a pokaždé ho zdraví a mluví s ním.

Marina Cvětajevová čeká dítě: „Můj syn si vede v mých útrobach velice klidně, z čehož usuzuji, že zase není po mně!“

Syn Mariny se narodil ve Všenorech 1. února 1925. 8. dubna 1925, když kněz otec Sergij (Bulgakov) sloužil mši na břehu Berounky, zároveň vodou z Berounky pokřtil i syna M. Cvětajevové Georgije. Na jaře 1925 se manželova tuberkulóza zhoršila. Na náklady pomoci Čechů byl poslán do sanatoria pro plicní choroby. Po jeho návratu z léčení Marina Cvětajevová a Sergej Efron se rozhodují přestěhovat se do Francie. Cvětajevová s dětmi odjíždí do Paříže 31. listopadu 1925, brzy jí následuje Sergej Efron. V dopise z Paříže Marina děkuje Čechům za poskytnutou možnost nejenom existovat, ale i tvořit. Také děkuje Všenorům, píše, že sama příroda jí pomáhala.

„Pokud jde o město a venkov, poznamenává v sešitě, Mokropsům dávám přednost před Paříží. Tam byly husy a potoky – a podél potoků cesty a červená hlína, z které je Adam, ..., a ten můj jalovcový cypřiš (Boris). Tarusa – Langackern – Koktebel' – Mokropsy (Všenory) – to jsou místa mé duše. Podle nich mne dáte dohromady.“

České období patří v básniřčině životě k nejšťastnějším a k nejpłodnějším.

G. Vaněčková

zrekonstruovaný sál, autor fotografie Vilém Galló

Otevření Kulturního domu Všenory

16. července byl slavnostně otevřen Kulturní dům ve Všenorech.

Kulturní dům je architektonicky zajímavá stavba, která patří mezi kvalitní ukázky neorenesanční architektury 80. let 19. století. Budova byla postavena Janem Nolčem v roce 1886 jako taneční a divadelní sál při Ville Nolč, která byla postavena rovněž Janem Nolčem již v roce 1874. Villa Nolč byla první všenorou vilou pro letní hosty a také prvním výletním hotelem s restaurací v okolí Zbraslavi. Jan Nolč vilu pro letní hosty vždy pronajímá. Vinou necitlivých přestaveb se však z původní fasády téměř nic nezachovalo. Původní velké apartmány byly rozděleny na jednotlivé pokoje. Budova sloužila jako hotel s restaurací v přízemí. Ke konci 90. let byl provoz uzavřen úplně. V roce 2021 byla budova zbourána (kromě sklepů) a přestavěna na bytový dům.

Už v době Jana Nolče sál restaurace časem kapacitně nestačil, z toho důvodu Jan Nolč postavil ještě samostatný divadelní a taneční sál, současný kulturní dům. Architektura hotelu a restaurace byla jednoduchá.

Divadelní a taneční sál byl již reprezentativní. Stavba vynikala především interiérem s bohatou neorenesanční štukovou výzdobou a malbami od akad. mal. Adolfa Liebschera. V roce 1928 byla projektována dostavba při kratší jižní části objektu na západní straně a ve stejném duchu byla zřejmě v tomto období dobudována i dostavba na východní straně.

Původní výzdoba sálu byla završena osmi samostatnými velkými barevnými originály Adolfa Liebschera, které však už v roce 1931 v sále dle zápisů v obecní kronice nebyly. Obrazy jsou dnes nezvěstné.

V roce 1959 byla zahájena několikaletá rekonstrukce. V této době objekt sloužil jako sokolovna a společenský sál, který byl po druhé světové válce, v rámci akce „Z“, obyvateli Všenor přestavěn na kulturní dům.

V roce 2021 obec Všenory odkoupila na základě dotačního titulu budovu kulturního domu od soukromého majitele a započala okamžitě rozsáhlou rekonstrukci. Cílem obce bylo vybudování místa pro kulturní

expozice Cvětajeva, autor fotografie Vilém Galló

vyžití občanů Všenor, a především záchra-
na cenné památky. Hrozilo její zboření
a stavba bytového domu. Po rekonstruk-
ci dokončené v roce 2022 je v kulturním
domě k dispozici víceúčelový sál, sídlí zde
Muzeum Všenor, Všenorská knihovna a In-
formační centrum Berounka a Literární ka-
várna. Svě místo zde má rovněž Všenorská
divadelní společnost.

Expozice a výstavy Muzea Všenor

Původní expozice Mariny Cvětajevo-
vé je doplněna o novou expozici Historie Všenor.
Zatím byla zpracována témata: Úvod do
historie Všenor, Jan Nolč a letovisko Vše-
no-ry, Cestovní ruch ve Všenorech, Železnice
ve Všenorech, Černá kronika, Sport ve Vše-
norech, Fauna i Flora ve Všenorech, Kulta-
ra ve Všenorech a Geologie.
Instalována je výstava ak. malíře Adolfa
Liebschera (11.3.1857 Praha – 11.6.1919
Potštejn), který dekoroval Kapli sv. Jana

Křítitele ve Všenorech i taneční a divadelní
sál patří k Ville Nolč, nyní kulturní dům.
Ak. mal. Adolf Liebscher byl častým let-
ním hostem ve Všenorech. Přebýval i s ro-
dinou ve Ville Nolč. Vystaveny jsou scany
autorských pohlednic a slovanských krojů,
a také několik předmětů zapůjčených Sdru-
žením Liebscher.

Druhá výstava je věnována Ing. arch. Bře-
tislavovi Štormovi (21.6.1907 Řevničov
– 11.6.1960 Praha). Architekt, grafik, he-
raldik, památkář, prozaik, básník a publi-
cista prožil ve své vile ve Všenorech, kte-
rou si sám navrhl, posledních dvacet let
svého mimořádně tvůrčího života. Výstava
prezentuje průřez uměleckým dílem archi-
tekta, který se věnoval nejen architektuře,
ale i dekorativnímu umění (kresby, církevní
předměty, nábytek, heraldické znaky, peče-
tidla, architektura).

Alena Sahánková

Kulturní přehled Dobřichovic na prosinec

Výstavy na zámku

15. listopadu - 14. prosince ve velkém sále s výhledem na řeku

Otevřeno od 9:00 – 18:00

„Cestou... necestou“

Stále v područí a úžasu fotografie. Malý průřez fotografií Alfreda Šupíka 1975 – 2022.
Pořádá KC Dobřichovice.

25. prosince – neděle 8. ledna ve velkém sále

Otevřeno dopoledne: 10:00-12:00, odpoledne 14:00-17:00.

Výstava betlémů

Velký betlém rodiny Retrak z Liebenau (dnes Hodkovice nad Mohelkou) z let
1820 – 1920. Velké betlémy souboru Ludus Musicus podle předlohy Wacława Moraka
z let 1830 – 1840. Pořádá František Běhounek.

Jednotlivé akce

Čtvrtek 8. prosince od 19:00 ve Fürstově sále

Národní divadlo ve vánočních Dobřichovicích

Komponovaný literárně hudební pořad. Program: František Škroup – vánoční úvod
Fidlovačky, Jan Jakub Ryba – výběr z České mše vánoční, Adam Václav Michna z Otra-
dovic – Loutna česká a další. Účinkují: Mgr. Miroslav Kopta, umělecký vedoucí Tria ND,
a trombonisté Mgr. František Zazvonil, Mgr. Jan Triebenekl, MGA. Filip Magram. Pořádá
Prof. PhDr. Zdena Zvěřinová, DrSc., Bohuslava Šarounová a KC Dobřichovice.

Sobota **10. prosince** od 12:00 do 17:00 na zámku

Dětský vánoční jarmark a vystoupení ZUŠ

Na jarmarku budete moci zakoupit výrobky od dětí ze ZŠ, Skautu, ZUŠ a dalších orga-
nizací. Nebudou chybět dílničky, projížďky na konících, kovářská dílna a živá hudba
v podání dámské skupiny Euphorica. Ve 13 h vystoupí děti ze ZUŠ Dobřichovice. Pořádá
Město Dobřichovice.

Sobota **10. prosince** od 15:00 a od 16:30 ve Fürstově sále

Filharmoniště – vánoční příběh (baletka a housle). Koncert vážné hudby pro úplně
nejmenší děti a jejich rodiče. Můžete si přinést deky, občerstvení i tiché hračky. Délka
představení 45 minut a doporučený věk od 0 do tří let na první koncert, na druhý koncert
od tří let. Vstupenky na Goout Filharmoniště a v Infocentru Dobřichovice. Pořádá KC
Dobřichovice.

V jednáni **15. prosince a 29. prosince** od 19 h U Věže na zámku

Besedy Josefa Klímy Naši slavní sousedé

Fotbalové pohlázení

Opět se nám blíží konec roku, ten letošní však byl v mnohém přelomový. Skoro všechny oblasti našeho života byly zasaženy mimořádnými událostmi, nejenom v Evropě, na Ukrajině, či na celém světě, ale i v našem bezprostředním okolí ... Ukazuje se, že žádné hodnoty ani takzvané životní jistoty již nejsou samozřejmostí, na jakou jsme byli po dlouhá dřívější desetiletí zvyklí. Téměř všechno se prudce mění velkou většinou k horšímu s vidinou ještě děsivější budoucnosti prakticky bez možnosti návratu „k normálu“. Zkrátka slovy jednoho klasika: „Dobře už bylo“.

Protikladem všemu tomuto běsnění je dění na venkovských fotbalových hřištích, kde se odehrávají příběhy a situace podobně jako v dřívějších letech a dávají tak jejich aktérům šanci alespoň na chvíli zapomenout na současnou mizérii. Jako by se tu zastavil čas ... Ano, je to vlastně takové hezké LASKAVÉ FOTBALOVÉ POHLÁZENÍ, a pokud se vašemu týmu ještě daří, je to dvojnásobně příjemné ... To se také týká momentální situace fotbalistů v Dobříchovicích. V letních měsících se uskutečnil dávný sen o umělé zvlaze na našem hřišti. Vynaložená částka (přes 600.000,- Kč) se

podařila sehnat nejenom díky dotaci, ale také i kvůli sbírce mezi členy oddílu a jeho příznivci z řad fanoušků, či rodičů malých hráčů, a přispěli i další lidé z Dobříchovic a okolí. Všem dárcům velmi děkujeme.

Na pěkném travnatém povrchu se lépe hraje i trénuje. Ukázalo se to také na stále se lepšící výkonnosti všech našich pěti (nikdy ve stoleté historii oddílu jich nebylo tolik!!) mládežnických družstev pod vedením jejich obětavých trenérů. Vzestup je také vidět u mužstva dospělých, které po trochu slabším začátku soutěže začalo postupně stoupat tabulkou. V závěru podzimu dokázalo zvítězit hned v pěti zápasech po sobě. Za zvláštní zmínku stojí vítězství 4:1 v derby na Vonoklasech, drtivá výhra 11:0!! nad FK Středokluky nebo i poslední velmi cenné vítězství 1:0 v sobotu 12. listopadu nad vedoucím týmem soutěže SK Třebotov!! Dobříchovice tak přezimují na solidním čtvrtém místě (ze 14 účastníků soutěže III. třídy) se ziskem 27 bodů za 9 vítězných utkání a 4 porážky, s aktivním skóre 37:20. Další zajímavá střetnutí se odehrají zase až na jaře. Tak nashledanou na fotbale.

(oma)

Volejbal

Při nejspíše posledních volejbalových zprávách na stránkách Kukátka si krátce připomeneme největší úspěchy našich družstev v minulé sezóně. V prvé řadě je to prvoličkové prvenství našeho ženského Áčka a jejich první místo ve slavných Dřevěnicích. Úspěšné bylo i Áčko mužů, které v první lize skončilo třetí. Nelze zapomenout ani na

naše seniorky, které na loňském mistrovství republiky získaly mistrovský titul. A nyní aktuálně:

Muži A, 1. liga

Z deseti dosud odehraných zápasů osmkrát zvítězili a jen dvakrát prohráli: v Bučovicích 1:3 a v Praze se Lvy 0:3; velmi cenná je jejich výhra nad vedoucí Ostravou. V prů-

Úspěšný tým žen "A"

Zleva - kapitánka J. Macalík, A. Foktová, A. Vašutová, V. Gogová, L. Hajžman, L. Jovanovičová, M. Kučková, G. Poláková, Š. Demar, P. Jennelová

běžné tabulce jsou zatím na třetím místě za vedoucí Ostravou a druhými Bučovicemi. Doma budou hrát: 25.11. s Plzní, 2. a 3. 12. se Lvy a s Budějovicemi a 16. a 17. 12. s ČZU a s Libercem.

Ženy A, 1. liga

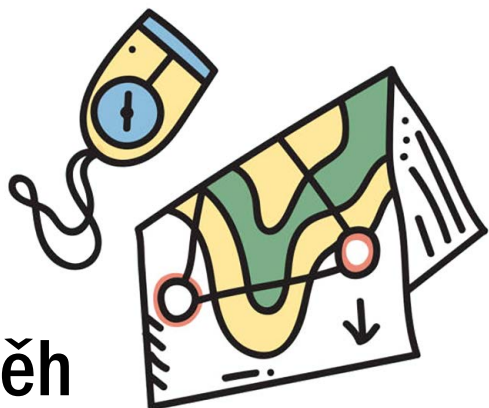
Naše děvčata ze čtrnácti odehraných utkání dvanáctkrát vyhrála; prohrála jen v Prostějově 2:3 a 2:3, ale doma jim tyto porážky oplatila výhrami 3:0 a 3:1. V tabulce jsou suverénně v čele s náskokem sedmnácti bodů. Doma budou hrát už jen 2. a 3. 12. se Žizkovem.

Muži B, KP 1. třídy

V předposledním domácím dvojzápase hráli s Tuchlovicemi 3:1 a 0:3; v tom posledním budou hrát doma s Benešovem. V tabulce jsou z devíti družstev na pátém místě.

Uvedme ještě, že naše ženy B začínají 29. 4. s Mníškem a muži C 22. 4. s Kr. Dvorem. Za Kukátko všem našim družstvům přeje hodně úspěchů na hřišti i mimo

HgS

Orientační běh

S příchodem zimy nastává čas bilancování a hodnocení uplynulého roku. Tedy i já využívám zimního Kukátka ke krátké informaci případných zájemců o dění v našem klubu orientačního běhu KOB Dobřichovice. Náš klub není zaměřen na výchovu vrcholových sportovců, jsme typicky zájmovým sdružením, poskytujícím organizační zázemí pro všechny, kteří se chtějí věnovat orientačnímu běhu, ať již pravidelně každý víkend nebo třeba jen občas či jednou za rok.

Nicméně úspěchy potěší a vždy o nich rád informuji. Nejvíce našich členů se zúčastňuje oblastních závodů, vypsanych pro Prahu a Středočeský kraj, už z toho důvodu, že se konají poměrně blízko. Často za humny, jako například říjnový závod s centrem u Olympie ve Všenorech. Jarní část měla sedm závodů, podzimní šest. O jarní části jsem psal v letním Kukátku. Naše závodnice Jiřina Štrossová zopakovala svůj jarní úspěch a celý podzimní seriál ve své kategorii vyhrála. Také bych chtěl zmínit hezké třetí místo Jardy Pavlu a čtvrté místo Pepíka Paula. Dále po celý rok probíhal celostátní mezinárodní seriál závodů Czech O-Tour 2022, bylo to celkem sedm závodů v Terezíně, v Jizerkách a na Kokořínsku s účastí kolem 1000 závodníků na každém startu. V celkovém hodnocení stojí za zmínku naše dvě druhá místa, jedno místo páté a jedno šesté. Na závěr podzimu nás čeká tradiční

závod pro labužníky, tzv. SMIK (závod s migrujícími kontrolami), při kterém je nutno nejen nalézat kontroly, ale trefit i správný čas, ve kterém je kontrola na svém místě. Kontroly se totiž po lese „pohybují“ (přemísťují) podle jízdniho řádu, který závodníci dostanou pár minut před startem. To je dobrý trénink pro správné rozdělení kyslíku mezi mozek a nohy, což je klíčová strategie pro orientační sporty všeobecně.

V zimním období se činnost našeho klubu odehrává ve dvou rovinách. Jednak je to čas neoficiálních a neformálních závodů, kdy každá oblast pořádá svůj seriál akcí zvaný Zimní liga. Jsou to spíše hromadné tréninky než opravdové závody. Avšak hlavní soutěžení se v zimě odehrává na sněhu, je-li ho dosti, a sice na běžkách. Náš oddíl má také sekci LOB (lyžařský orientační běh). Termínová listina zatím obsahuje osm závodů během tří víkendů v lednu a únoru 2023, a to v Krkonoších, v Alpách a v Jizerských horách.

Na závěr mé krátké informace mi to nedá a neodpustím si zmínku, jak je osvěžující psát do sportovní rubriky, kde je vše dáno fakty, která lze těžko překroutit. Kéž by tak bylo možno přesvědčit všechny lidi, aby i v jiných oblastech lidského konání vyhledávali ověřená fakta a vytvářeli si na jejich základě své vlastní názory.

V. Jaroš

Šimon a Jáchym na „bedně“ v historické klubovně ČYK (postavena 1912)

Jachting

Modrá stuha Vltavy 2022 putuje k Berounce

O víkendu ve dnech 22. a 23.10. se v pražském Podolí konala tradiční jachtařská regata „Modrá stuha Vltavy“. Závod pořádal Český Yacht Klub (ČYK), nejstarší klub a kolébka jachtingu v ČR. S naším juniorským teamem jachtklubu Sokol Dobřichovice jsme u toho nemohli chybět.

Na start regaty pořádané již několik desítek let se celkem postavilo 28 lodí ze tří mládežnických lodních tříd (Optimist, Cadet a RS Feva). Za jachtklub Sokol Dobřichovice se tohoto závodu, historicky poprvé v lodní třídě RS Feva, zúčastnily 2 posádky

ve složení Šimon Krátký – Jáchym Novotný (CZE 6566) a Štěpán Novotný – Jáchym Šára (CZE 1), pro které byla atmosféra závodů úplně nová.

Předpověď počasí na celý víkend nebyla pro jachting úplně příznivá, ale sobota slibovala, že se alespoň trochu svezeme. Stalo se, jak bylo předpovězeno a v polojasném sobotním odpoledni byly za slabšího větru odjety 2 rozjízďky. Nebyla nouze o dramatické zvraty a pohledné souboje. Podmínky na Vltavě prověřily především

RS Feva po startu první rozjíždky, vede dobríchovická CZE 6566, CZE 1 těsně na 4. místě

taktickou a psychickou připravenost závodníků i trenérů.

Šimonovi Krátkému s Jáchymem Novotným se hned první den velice vydařil a po tuhém boji v sobotních rozjíždkách se usídlili na prvním místě celkového pořadí, následováni posádkami z téměř domácího YC CERE. Pro debutující posádku Štěpán Novotný – Jáchym Šára byly zatím nástrahy Vltavy příliš obtížné, ale sympatičtí mladší žáci srdnatě bojovali s živly a nasbírali cenné zkušenosti.

Neděle slibovala sice slunečné počasí, ovšem větru jen poskrovnu, což se bohužel potvrdilo i na vodě. Přes velkou snahu zkušených rozhodčí z pořádacího ČYK se kvů-

li absenci větru nepodařilo žádnou z plánovaných nedělních rozjížděk dokončit. Borci z YC Dobřichovice (Š. Krátký – J. Novotný) tak brali 1. místo a přivezli domů k Berounce Modrou stuhu Vltavy pro nejrychlejší loď tohoto závěrečného závodu letošní sezóny.

Pro náš velmi mladý team, se kterým jsme se jachtařským regatám začali po důkladné přípravě věnovat až ve druhé polovině letošního roku, je získání Modré stuhu Vltavy velkým úspěchem a příslibem do budoucna. Držte nám palce, na příští sezonu chystáme mnohem víc startů v různých jachtařských destinacích.

Ondřej Krátký

Kukátko se loučí

Netruchli, čtenáři, nade mnou,

že sláva má byla tak krátká.

Můj prapor jednou pozvednou

zas nová Kukátka!

HgS

DO TRNOVÉ ZA VÝBORNÝM JÍDLEM, SVAŘÁKEM I SVÁTEČNÍ ATMOSFÉROU

V nedaleké vesnici Trnová se nachází malebný zámeček ze 17. století, který je od roku 1995 chráněnou kulturní památkou. Zámek prošel poté, co ho v roce 2020 koupila česko-dánská rodina Hansenovi, zásadní šestiměsíční rekonstrukcí a od roku 2021 funguje jako malý butikový hotel a restaurace, ve které doslova kouzlí rodák z italské Sieny Emanuele Mugnaini.

Díky mixu kultur si v Chateau Trnová užijete dánské hygge a také českou domácí pohodu. Manželé Hansenovi koupili zámeček s jasným cílem - vybudovat místo k setkávání, kde budou hosté posilovat vzájemné vztahy. Ať už s rodinou, přáteli, sousedy nebo kolegy. Místo, kde na vás už od prvních chvil dýchne klid, pohoda a rodinná atmosféra. Ač budete na zámku, budete se tam cítit jako doma, kde můžete v klidu relaxovat, na nic si nehrát a jen užívat dobrého jídla a pití.

Na místě vládne silný genius loci, na zámku se totiž odehrálo několik událostí spjatých s českou historií. Zámek Trnová vlastnil nějakou dobu Václav Škroup, bratr Františka Škroupa, který na zámku často pobýval. Traduje se, že zde dokonce napsal hudbu k české hymně i celé hře Fidlovačka. Dalším významným návštěvníkem zámku byla slavná česká operní pěvkyně Ema Destinnová, která zde pobývala v letech 1908 - 1911.

Advent je ta pravá doba, kdy Trnovou navštívit - 27. listopadu se můžete těšit na rozsvěcení stromečku v Trnové, kde bude zámeček servírovat na zahřátí svařák a čaj pro děti. Další krásnou akcí je adventní brunch 11. prosince, kterým bude provázet živá jazzová hudba a pro děti od 3 let bude připraven kreativní program. A protože hodně lidí hledá na Vánoce možnost užít si štedrovečerní večeři v příjemné atmosféře bez nutnosti vaření, Chateau Trnová připravuje sváteční menu na zámku. Na Silvestra pak silvestrovský program i s možností ubytování.

POSLEDNÍ VOLNÝ POZEMEK K PRODEJI

SPOLEČNOST DOB-INVEST PLUS s.r.o. NABÍZÍ POSLEDNÍ VOLNÝ POZEMEK SE STAVEBNÍM POVOLENÍM V OBCI ČERNOLICE. PARCELA SE NACHÁZÍ V MÍRNĚ SVAŽITÉM ÚZEMÍ V KLIDNĚ UZAVŘENÉ LOKALITĚ, ALE PŘITOM TĚMĚŘ V CENTRU OBCE – V PRODLOUŽENÍ ULIC BORŮVKOVÁ A OSTRUŽINOVÁ.

DLE ÚZEMNÍHO PLÁNU OBCE SE POZEMEK NACHÁZÍ V ZÓNĚ SR (VHODNÉ PRO RODINNÉ BYDLENÍ) A ČÁSTEČNĚ V ZÓNĚ NSp (ZELEŇ S PŘÍRODNÍ FUNKCÍ).

SOUČÁSTÍ NABÍZENÉ PARCELY 69/2 O VÝMĚŘE 2.516 m² JE VYHOTOVENÁ PROJEKTOVÁ DOKUMENTACE PRO RODINNÝ DŮM (6kk).

K POZEMKU BYLA VYBUDOVÁNA NOVÁ PŘÍJEZDOVÁ KOMUNIKACE S VEŘEJNÝM OSVĚTLENÍM. POZEMEK BUDE PŘIPOJEN NA VEŠKERÉ DOSTUPNÉ INŽENÝRSKÉ SÍTĚ – VODOVOD, KANALIZACE, ELEKTŘINA A DATOVÉ OPTICKÉ KABELY.

 DOB-Invest Plus s.r.o.

V PŘÍPADĚ ZÁJMU O KOUPI VÁM VÍCE INFORMACÍ RÁDI POSKYTNEME NA TELEFONNÍM ČÍSLE 721 973 189.

PANSKÁ ZAHRAHA
RESTAURACE & HOTEL
★ ★ ★ ★

NAŠE RECEPTY NA VAŠE CHUTĚ

PANSKAZAHRAHA.CZ
WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

DOB Centrum

panskazahradadobrichovice
SLEDUJTE NÁS!

Manor Garden s.r.o.
Anežky České 432, Dobřichovice
Restaurace: +420 226 230 930
Hotel: +420 226 230 900